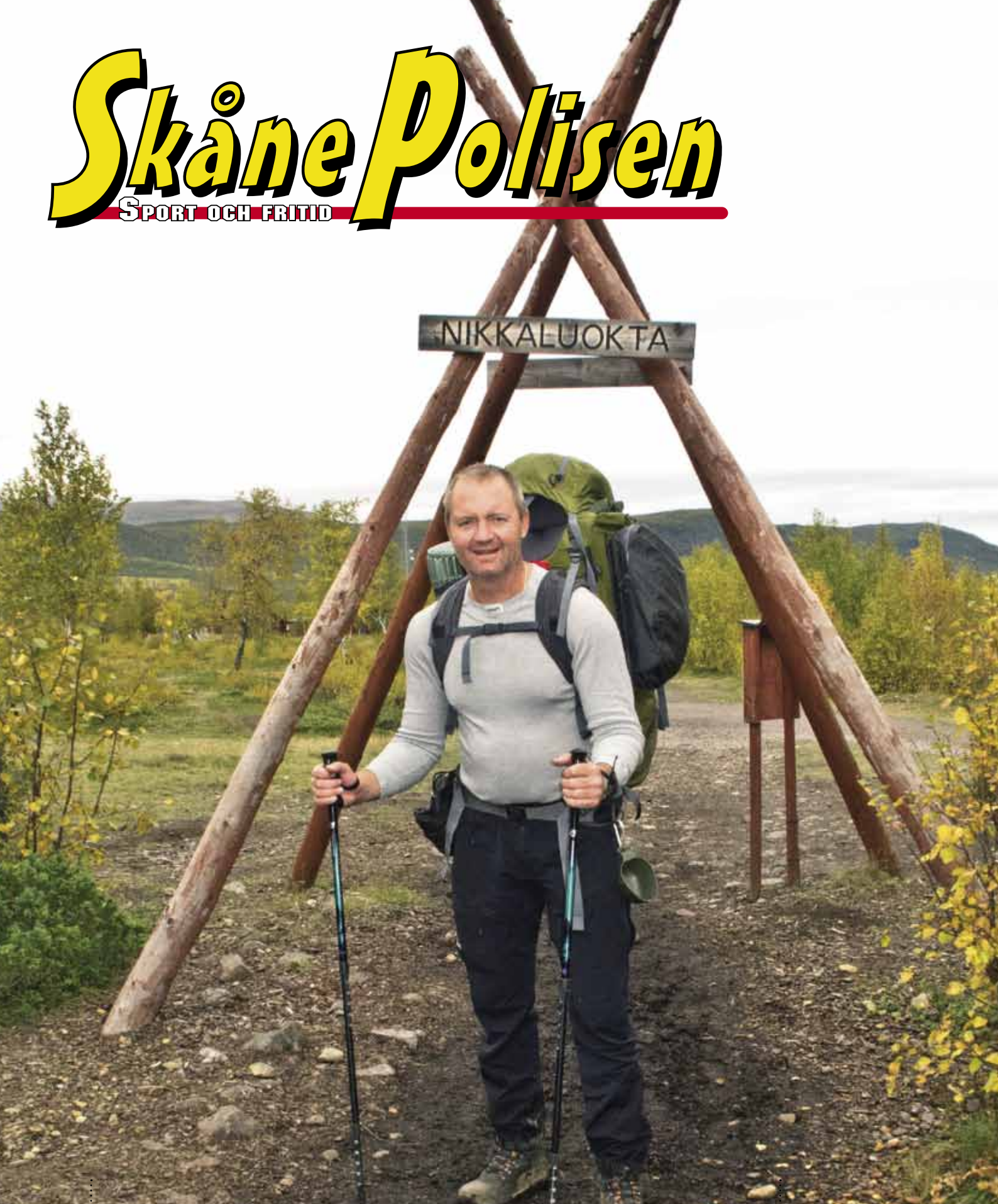

SkånePolisen

SPORT OCH FRITID

INNEHÅLL

- LEDAREN: ULF SEMPERT
- 2 X GOLF
- STÅ UPP... - "RÖR-PÅ-DIG"
- PSM FOTBOLL
- MINNESRUNA - LPSIK:S MEDLEMSDAG
- POLISENS MUSIKKÅR SKÅNE
- PISTOLSKYTTE
- RESESKILDRING
- NORDISK KRIMINALKRÖNIKA
- FINN FEM FEL

skanepolisen.com

NUMMER 4-2011

Dax för vinterdäck

Priserna avser endast kvalitetsdäck,
t.ex. Nokian, Bridgestone, Vredestein, Michelin m.fl.
Alla priser är inkl. montering och balansering.
Vi har även däckförvaring.

155/70-13	Vredestein	350 kr	195/55-16	Nokian	850 kr
165/70-13	Vredestein	375 kr	205/50-16	Nokian	850 kr
175/70-13	Pirelli	375 kr	205/55-16	Nokian	850 kr
165/65-14	Nokian	450 kr	205/55-16	Bridgestone	850 kr
175/65-14	Firestone	450 kr	215/55-16	Firestone	900 kr
185/65-14	Nokian	500 kr	225/55-16	Nokian	900 kr
185/65-15	Firestone	550 kr	225/45-17	Nokian	1100 kr
185/55-15	Nordman	600 kr	225/50-17	Nokian	1100 kr
195/55-15	Vredestein	550 kr	Avser odubbade friktionsdäck		
205/60-15	Firestone	550 kr			
205/65-15	Nokian	650 kr			

Norra Grängesbergsgatan 14 • Malmö • Tel 040-21 31 30
Öppettider 9:00 - 18:00 alla dagar
www.citydack.se

Postadress:

Skånepolisen Sport och Fritid
205 90 MALMÖ

Ansvarig utgivare:

Ulf Sempert

Chefredaktör:

Katarina Farmstedt
Tel. 010-561 42 18
Fax: 010-561 64 19

Redaktionssekreterare:

Thomas Stenbeck, Malmö
Tel. 010-561 62 18 (arb)
E-post: thosten@glocalnet.net

Adressändringar:

Ulf Nordborg
E-post: ulf.nordborg@polisen.se

Redaktionsråd:

Gunnar Hedin, M-län
Tel. 010-561 44 91 (arb)
Tel. 0410-33 50 40 (bost)
Mobil 0705-15 69 63

Urban Arnesson, Hässleholm
Tel. 010-561 37 27

Christer Hedwall, Kristianstad
Tel. 010-561 44 93

Christer Ekdahl, Lund
Tel. 010-561 41 50

Roland Andersson, Ängelholm
Tel. 010-561 36 77

Magnus Cruce, EBM Malmö
Tel. 010-562 95 55

Omslagsfoto:

Lennart Andersson framme
i Nikkaluokta

Lay-out:

Svenska Polisidrottsförlaget AB
Annika Cederlund, Malmö
Tel. 040-602 14 32

Tryck:

FS Grafiska AB, Malmö 2011

Tidning av och för alla idrottande
och motionerande polisanställda
i Skåne samt anhöriga till dessa.

LEDARE

Jag har ännu en gång, i ett fullsatt konserthus i Malmö, haft förmånen att få lyssna till Skånepolisens musikkår och Sångkör. En bejublad konsert som de gjorde tillsammans med Gunhild Carling, milde tid vilket musikaliskt yrväder, och tenoren Mikael Samuelsson, känd från över 1200 framträdanden i Fantomen på Operan. Vilken fin reklam ni i orkestern och ni i kören gjorde för er själva och för Polisen. Tack för en mycket trevlig kväll. Tips till alla! Håll utkik efter posters med inbjudan till julkonsert.

Julkonsert? Är det redan dags? Ja minsann, julsmygningen är nära och sedan går året snabbt mot sitt slut. Ett spännande år där jag känner att vår tidning har fått ett uppsving. Vi får fler och fler underlag till artiklar och det gläder vi oss åt. Tidningen blir ju bara så bra som vi tillsammans gör den. Det är alltid kul att läsa om spännande personliga upplevelser av resor och om givande samvaro och fina fram-

gångar inom idrotten. Förhoppningsvis har också de ekonomiska bidrag som införda artiklar gett idrottsföreningar utanför MPGI, kommit väl till pass. Fortsätt skriva och tack för ert engagemang.

Sedan min förra ledare har jag fortsatt att vid mina längre promenader i naturen, låta mig hetsas av rösten i Runkeeper. Det känns kul att märka hur lätt prestationsförmågan faktiskt kan ökas på utan allt för märkvärdiga satsningar. Kan det i mitt fall bero på startstatusen? Ja, kanske. Oavsett vilket så uppmuntras jag av mina förbättringar. Jag har nu också en bättre chans att bibehålla "flåset" även om julmaten kommer att göra sig påmind.

Tack för ett härligt 2011 och välkomna med in i vårt 100-årsjubileumsår 2012.

Ulf Sempert
Ordförande MPGI

www.skanepolisen.com

Har du varit inne på
vår hemsida?

Här hittar du bra information som rör tidningen. Du kan även ladda ner gamla nummer av tidningen (fr.o.m 2010).

Är det någon information du vill ska ligga på hemsidan? Meddela Thomas Stenbeck.

GOLF

10 år med Slaget om Sydkusten

Lagledare Hasse Persson ger tydliga instruktioner till hur Göran Schön skall besegra hålet med sitt utslag.

Har ni tänkt på hur intressant tid är?

Vi spelade vår första tävling Slaget om Sydkusten i POSS den 17 sept 2002 för 10 år sedan. Hur snabbt gick tiden till idag, swisch så hade 10 år försvunnit? Har något viktigt hänt under dessa åren? Ja, vi har blivit lite rynkigare i ansiktet (vikten går vi inte in på), vi har nog bytat arbetsplats och våra barn har blivit tydligt äldre (självlklart inte vi). Men var det något annat viktigt som hände? Till vardags är ju allt såååååå viktigt, när man tittar tillbaka är inte mycket viktigt.

Om vi istället vänder frågan och tänker på vad gör du den närmsta timmen (den kan kännas som en evighet ibland). Ännu mer intressant vad

gör du om 10 år, herre gud så långt borta det känns. Många av oss värjer sig för tanken, några kanske rent av är pensionärer då.

Allt vi idag slåss för (nästan allt) är inte mycket värt om 10 år. När man tittar i backspegeln undrar man varför man då för 10 år sedan tyckte det var så viktigt. Vissa av oss är till och med beredda att vara falska och elaka mot sina arbetskamrater för att få rätt när vi i själva verket istället borde koncentrera oss på att vi faktiskt bara är här en stund och hälsar på. Att när man räknar samman ett liv ser man mer på om denna personen var en bra kamrat, snäll och omtänksam om sina kolleger och kunder, ingen tänker på CV, karriärstegar och titlar. Eller vem

Från vänster övre raden – Wolf Lendt, Jonas Larsson, Leif Persson, Claes Olsson, nedre raden Mats Jennby, Roland Nilsson, J-O Olsson och den mycket sammanbitne Göran Lindholm.

Från vänster övre raden – Roger Kvalvik, Tony Hermansson, Jörgen Jillberg, Sven Jönsson och nedre raden: Göran Schön, Hasse Persson, Claes Erlandsson och Mats Löfkvist

som fick rätt i en fråga som ändå ändrats några år senare.

Kunde inte låta bli att börja mitt reportage med denna personliga tidsreflektion, nu över till tävlingen. Hur har det gått?

Vi hade två målsättningar när tävlingen startade. Ett att vi under kamratliga former skulle bygga en bro mellan kollegerna i detta mycket långa polisområde POSS. Det andra var att vi skulle få utöva det roligaste vi vet – golf under genmytliga former, med positiv stress, för vinna betyder ju allt?

Hur blev det då? Båda målsättningarna har uppfyllts. Vi har byggt broar och vi har haft trevligt tillsammans.

2011-års tävling utspelades på Abbekås GK den 27 sept i högsommarvärme. 20 grader och vindstilla, bättre kan det inte bli. Öst-laget ledda av Hasse Persson vann med 7-5 över Väst. Närmst hål tävlingen vanns av Hermansson endast 4 m från hål, Öst-lagets egen precisionsmästare.

Längst drive vanns av Claes Olsson, Västlagets eget kraftpaket.

Men vem vann sammanlagt? Ingen, det blev nämligen vars 5 år vi vunnit. Helt jämnt!

Sammantaget har 46 olika kolleger deltagit under åren i dessa två 8-man-nalag.

Bäst individuellt har Sundling varit, han har tagit flest poäng både i sing-

elspel och i greensome spel. Grattis.

Mest tur under åren har Jennby haft när han slog ett snett slag som studsade på en bunkerkulle och rullade rakt i hål, Hole in one!

Mest otur var nog när Lendt slog längsta driven som tog på blomsterpinnen 230 m bort, studsade bakåt och han blev bara tvåa. Försök pricka en blomsterpinne 230 m bort om du kan!

Värst väder var det året när det blåste 3-klubbor vind och alla flaggstängerna blåste ur kopparna och låg på green.

Sämst mat? Jag vet inte om det var året med isterband eller majssoppa men Beddinges krögare har inte varit bra. (bra att de bytt ut honom)

Under åren som gått har det varit mycket spänning

och glädje, precis som det var tänkt. Jag själv från Väst är tacksam över hur många trevliga Östkolleger jag fått möjlighet att komma närmre och lärt känna.

Avslutningsvis måste jag erkänna att min kropp är 10 år äldre, det känns så här dagen efter 36 hål (8 timmar golf) i både knä och rygg, aj aj aj. Men kul är det, så vi ses säkert alla nästa år igen.

Mats Jennby

På sista hålets green Kvalvik – Olsson – Erlandsson.

STÅ UPP...

...och lev längre!

Stillasittandet påverkar hälsa och livslängd oavsett hur vi motionerar. Om vi sitter stilla mer än totalt fyra timmar om dagen ökar riskerna kraftigt för hjärt- och kärlsjukdom.

Ingenting är lika passivt som att sitta ner. Ämnesomsättningen skruvas ner till ett minimum, vilket påverkar kroppens insulinkänslighet och blodfetter negativt.

När kroppen förbränner ytterst lite energi behövs bara ett marginellt överintag av mat - en kaka per dag - för att midjemåttet ska svälla. Lite mer för varje stillasittande år. Och övervikten bäddar för sjukdomar.

- Det går åt mer energi att tugga bubbelgum än att bara sitta stilla i en stol, säger professor Mai-Lis Hellénus på Karolinska Institutet. Att resa sig och stå är en enorm kraftansträngning i jämförelse - muskler från fötterna upp till ryggen och axlarna aktiveras och ämnesomsättningen tredubblas direkt.

En bensträckare varje halvtimme räcker sannolikt för

att bryta mycket av stillasittandets negativa konsekvenser. Prata i telefon gående på jobbet, ta en snabb promenad genom kontorslandskapet till kollegan och gläd henne med ett "gammaldags" samtal i stället för att mejla.

De som jobbar stående, vid diskar i butiker eller vid höj- och sänkbara skrivbord,

har redan löst problemet, säger Björn Ekblom, professor emeritus på Gymnastik och Idrottshögskolan i Stockholm.

- Stillasittande och motion är två skilda parametrar, det blir allt tydligare. Daglig fysisk aktivitet ingår redan i hälsorekommendationen. Nu måste vi få med att "undvika långvarigt stillasittande" också, säger han.

Ur tidningen "Hälsoinspiratören" genom Lena Isberg, hälsoinspiratör på LK Aktionsgrupp Syd

DRAGNING

i "Rör-på-dig"-tävlingen

GRATTIS!

Nya vinnare i "Rör-på-dig"-tävlingen

Följande personer har vunnit varsin t-shirt. Meddela undertecknad din storlek och vilken färg du önskar. T-shirtarna är normala i storlekarna. Finns svart (herrmodell, raka i modellen) och röda (dammodell, insvängda i midjan) att välja bland.

Jan Brand, PONV
Yvonne Karlsson, POSS
Fredrik Andersson, LK
Kerstin Nordgren, stabsavd.
Ingela Lundh, POMA

Vad är Rör-på-dig-tävlingen?

Cykla eller gå till och från arbetet eller delta i någon fysisk aktivitet under din fystimme. Då kan du vinna pris genom att fylla i och skicka in Rör-på-dig-korten, som du hittar på Intrapolis under Personaleintré - Friskvård - Lokal information och Rör-på-dig-tävlingen.

Fyll i kortet med ett kryss i rutan för rätt datum när du har varit fysiskt aktiv i minst 20 minuter (sammanlagt) den dagen. Aktiviteten ska upplevas som något ansträngande. Du är med i utlottningen även om du bara skulle ha ett kryss för hela månaden. Det är bara du och ditt samvete som bestämmer!!!

Kortet skickas till Personal- och arbetsmiljösektionen, Liselott Hedenskog genom internposten.

Lycka till önskar Liselott Hedenskog, Hälsoutvecklare

FOTBOLL

Sejerlösa mästare

Inget är väl så svårt som att försvara en titel. Anledningarna till detta är naturligtvis många, men ofta är revanschhungern stor hos opponenter. Dessutom är övertron på den egna förmågan ofta skev, s.k. hybris, då man helt enkelt tror att man är bättre än vad man egentligen är. Ställa ut skorna" och underskattning är begrepp som kommer väl till pass i sammanhanget.

Som regerande mästare i fotboll åkte vi i Södra Skåne till slutspelet i Polis-SM i Halmstad i slutet av augusti. Med tillförsikt hoppade vi in i bilarna tidigt, tidigt en sensommarmorgon. Ja, det var så pass tidigt, att inte ens tuppen hunnit äta sin morgongröt och då är det tidigt.

Den 12 man starka truppen var i princip intakt. Den fräscha och vältränade truppen, hade spetsats med två landslagsmän i form av Valon Muslijaj och Jerker Olofsson. Trots den breda truppen, saknade vi onekligen vår dirigent Yousef Fakhro (knäskada) och våra speciella målskyttar Martin Jönsson (semester i USA) och Johannes Berglund (fotbollsresa till Ungern).

När vi på förmiddagen nalkades Halmstad visade sig solen från sin allra bästa sida. Framsidan. Som den sken. Detta välkomnande, värmd onekligen våra vita kroppar, denna sensommardag. Ingen kan väl någonsin glömma den regniga sommaren 2011.

Våra sömndruckna kroppar började så sakteliga att vakna till liv. Arrangörernas besked om att vi skulle spela på konstgräs välkomnades av de flesta, då detta onekligen över tid blivit vårt favoritunderlag. Jag tror bestämt att

vi är obesegrade på plastmatta. Spelet blir som bekant snabbt och det gynnar ett kvickt och tekniskt lag som POSS.

Till slutspelet i Halmstad hade följande lag kvalificerat sig: Halland (arrangör), Göteborg, Nacka, Sundsvall, Norrköping och Södra Skåne. Således var stora delar av vårt avlånga land representerade. Vi var lottade att möta kollegorna från Göteborg och Norrköping i det inledande gruppspelet.

I invigningsmatchen ställdes vi mot "de goa gubbarna" från Götet. Och visst var de goa och framför allt oerhört generösa inledningsvis. Ty, Staffan Stedt, bröt sig i början av matchen loss från sin bevakning och skar in i banan från sin yttermittfältposition. En bit utanför straffområdet stänkte han sedan in 1-0 mellan benen på den för tillfället något bredbente Göteborgskollegan.

Anfallslustan från söderslättarna fortsatte och det tog inte lång stund i innan det åter var tid igen för vår kollega från Göteborg att vittja nätmaskorna. Denna gång fick kollegan se sig överlistad av vårt eget lilla speciella kvicksilver, Joakim Sjöberg. 2-0 på ljustavlan och allt gick så långt enligt planerna. Kanske gick det lite för lätt, ty vi skulle få ett högst ovälkommet och abrupt uppvaknande från våra sköna drömmar.

En trygghetskänsla av att vi var oslagbara smög sig obemärkt in i laget. En sådan känsla är svår att bli kvitt och i synnerhet när vi lämnade över ansvaret till "någon annan". Vem denne "någon annan" var, var svårt att finna ut, men ingen ville riktigt göra jobbet. Varken springa det där lilla extra eller gå in i de fysiskt krävande närmakerna. Sakta, men

säkert tog därför "Sveriges framsida" över initiativet. De spelade smart och backade hem. När vi sedan miste bollen högt upp i plan, så anföll de med hela laget. Åtminstone kändes det så.

Göteborgarnas taktik bar ganska snart och fullt rättvist frukt. Reduceringen till 1-2 var logisk och när domaren flöjtade för halvvlek, kunde vi pusta ut längs sidlinjen. Vår ledarstab i form av Bosse Andersson, Claes Olsson och Lenny Göransson såg naturligtvis vad som höll på att hända.

Själv fick jag mig en befogad skrapa av Andersson. Mitt passningsspel var under all kritik och många bollar nådde inte avsedd adress. I sammanhanget hade Posten framstått som enormt skickliga på att leverera till rätt adress.

Jag kände naturligtvis mig obekväma i situationen och av ovanan av att spela fotboll. Ringrosten syntes lång väg och jag var väl medveten om att jag gjort en urkass halvvlek. Det är ingen skön känsla, tro mig. Hjärnan ville en sak, men den harmoniserade inte med min dagsform. Nu för tiden är det ju inte varje dag man lirar boll. Jag la av med fotbollen för knappt 20 år sedan och det blir därför fotboll endast ett par tre gånger varje år i samband med Polis-SM. Vad kan man då begära? Det borde väl t.o.m. Bosse förstå kände jag. Jag knöt näven och sprang ut till andra halvvlek fylld av revanschlusta.

Tyvärr hjälpte inte detta, utan göteborgarna vägrade släppa det skruvstädsgrepp de kopplat på oss. De malde ner oss och det var bara en tidsfråga innan de skulle vara i ledningen. När så domaren förkunnade att tiden var ute genom den välkända trudelutten från hans pipa, så hade vi förlorat med 3-2.

I den andra matchen i gruppen vann våra banemän ganska komfortabelt mot Norrköping med 3-1. Detta innebar att göteborgarna vunnit gruppen och att de skulle komma att ställas mot grupptvåan i den andra gruppen.

I slutspelet går de två bästa lagen i varje grupp vidare till semifinal. De två treorna gör upp om 5-6 plats. Därför skulle nu vår match mot "Peking" komma att bli ytterst betydelsefull för vår framtid i SM. Vinnaren skulle definitivt vara klar för semifinal under morgondagen. Vi hade dock lyckats spela oss till en liten favör, då vi även skulle vara klara för semifinal vid ett oavgjort resultat. Vår målskillnad var 2-3 medan Norrköping hade 1-3.

När så rättsskiparen blåste igång gruppens avslutningsmatch, så stod vår överlevnad och heder på spel. Vinna eller försvinna. Vi tog direkt kommandot i matchen och öste på och radade upp målchanser. Känslan var att vi var det bättre laget. Östgötarna ställde upp sig likt ett handbollsförsvar utanför straffområdet för att freda sitt mål. Alla vet säkert hur det brukar se ut när FC Barcelona spelar match på Camp Nou. Inga övriga jämförelser dock.

Kallduschen kom i mitten av halvleken, när Norrköping iscensatte ett blixtnabbt anfall och plötsligt stod det 0-1. Uppförsbacken blev nu något längre. Vi trummade på, men lyckades inte få in bolluslingen. Frustrationen växte.

I den andra halvleken fortsatte vårt bombardemang mot Norrköpingskas-

sen oförtrutet. Bollen studsade dock inte vår väg och när Norrköpingskollegorna rullade in sitt andra mål för dagen var vi i minst sagt i brygga. Tiden var nu knapp och vi var tvungna att göra två mål för att gå till semifinal. Joakim Sjöberg gjorde ett konstaterande i samband med den följande avsparken: "Nu får vi nog börja jobba pojkar!". Jasså?

Under slutkvarten ökade vår intensitet kring motståndarmålet än mer. Vi var som bålgetingar och östgötarna slog vilt omkring sig för att freda sin bur. Ja, nästan bokstavligen. Intensiteten och vår frustration utmynnade nämligen i att matchen blev både grinig och ful. Efterslängar och osportsligt uppträdande gjorde att domaren hade allt sjå i världen att hålla ordning i leden. Skönt med ombytta roller ibland och att man får prova på buslivet.

Ingen utomstående kunde väl ana att det var poliser på planen. Stämningen var irriterad och de verbala påhopporna flera. Det är nästan så att man skäms så här i efterhand. Avsaknad av vinnarinstinkt leder sällan till troféer. Denna instinkt får dock inte på något vis ta överhanden från den sportsliga delen. Vi är ju trots allt kollegor och det får man absolut inte glömma. Denna match var ett gränsfall.

När Jerker Olofsson dribblade sig in i straffområdet och blev fälld, tvekade inte domaren, utan pekade på straffpunkten. Trots protester från Norrköpingsspelarna var domaren obevekligen i sitt beslut. Detta var också vår eleganta backklippa Fredrik Hed-

berg, som drämde in bollen med en sträckt vrist, otagbart bakom Norrköpingskollegan.

Nu hade vi vittring och med bara minuter kvar lyckades Skender Lapovski trycka in 2-2-målet i nättaket bakom en överlistad Norrköpingskeeper. Detta efter en tilltrasslad situation i straffområdet. När domaren sedan blåste av matchen infann sig inte de enorma glädjescener man skulle kunna tro, utan mest en stor lättnad. Detta för att vi kommit vidare med hedern i behåll.

Efter matchen ställde vi upp enligt sedvanligt manér och tackade våra motståndare för matchen. Vår lagkapten och burvaktare, Mikael "Lille-Man" Olsson, valde att på sitt underfundiga och galghumoristiska vis sammanfatta matchen. "Vi tackar Norrköping och domaren för denna **råa** match!". Ganska bra analys faktiskt. Att det sen inte föll i god jord hos våra motståndare är en helt annan sak.

Dagen avrundades sedan med en riktigt trevlig bankett och massor av god mat och dryck på Tylebäck utanför Halmstad. Här i detta femstjärniga boende, la jag huvudet på kudden och släckte mina blå framåt småtimmarna med ett småleende på läpparna.

När vi sedan vaknade tidigt nästa morgon, kunde vi konstatera att solen inte lämnat oss i sticket. Den tänkte minsann lysa lika klart på oss denna dag. Ett gott omen, månne? Semifinalerna ute på Sannarps IP kom under dag 2 att spelas enligt följande: Göteborg-Nacka och Södra Skåne-Halland. I den första matchen betvingade göteborgarna Nacka och segersiffrorna skrevs till 2-1. Göteborg till final.

I dagens andra semifinal kom vi att ställas mot storfavoriterna från Halland. I varje fall hade de under slutspelet utkristalliserats till detta. Till viss del var det självpåtagat, ty självförtroendena hos våra kamrater norr om åsen var stort. Hallänningarna hade dessutom gått fram som en ångvält och gjort mos eller åtminstone processen kort på sina motståndare. Dessutom hade vi ju själva, inte uppvisat någon vidare god form. Vi var underdogs och det brukar i sammanhanget alltid vara lite enklare.

Matchen började också mycket riktigt med att hallänningarna tog tag i

taktpinnen. De trummade på, men en viss återhållsamhet kunde man skönja. Det stavas respekt. På motståndarsidan stod ju trots allt de regerande SM-mästarna 2010. Dessutom mindes säkert flera av våra motståndare med oro motsvarande match i slutspelet 2009 (seger 3-1).

Under matchinledningen tyckte jag att hallänningarna var bra. Det kändes att det skulle bli en tuff match och att vi var tvungna att prestera max för att besegra dem. Innan vi gick till halvtidsvila hade också hallänningarna tagit ledningen.

Vi lät oss dock inte nedslås och en skön känsla fanns inombords hos de flesta av oss. Andra halvlek kom att bli en riktigt bra halvlek. Båda lagen spelade trevlig fotboll och målchanserna bytte av varandra. Jag inbillar mig att det var en trevlig och underhållande match att titta på.

Publiken levde sig åtminstone med och det gick inte att ta miste på var sympatierna fanns. Våra vänner från Norrköping var nog de som var mest högljudda från sidlinjen. Långsinta skrek de ett och annat invektiv mot oss, men jag tror att hela situationen taggade oss. Vi fick massor av energi och insåg plötsligt att vi bara hade oss själva till vår hjälp. Ingen annan kunde rädda oss. Vi kämpade och slet för

varandra och visade verkligen moral. Alla sprang de där extra stegen och alla smällde på i närkamperna med enorm frenesi. Det som vi saknat under den första dagen.

Samtidigt tror jag flera av oss kände att våra motståndare började bli möra. Av detta får man ju än mer energi. Det är det bästa jag vet, när man känner att motståndaren börjar svikta p.g.a. brist på ork. Vi tuggade på och när Valon Muslijaj dundrade in 1-1 på en fantastisk frispark, fick vi än mer luft under vingarna.

Matchen var nu inne i ett dramatiskt skede. När Skender Lapovski gjorde 2-1 med bara minuter kvar trodde nog de flesta att Södra Skåne var i final. Hallänningarna gav dock aldrig slaget förlorat, utan flyttade upp alla fyrtorn och giraffer de kunde uppbringa i anfall och matade bollar mot en plågad backlinje.

Ett sådant inlägg landade i slutminuten på skulten på en av de finaltörstande girafferna. Skarven gick i en vid båge längs med Mickes mållinje och vid den bortre stolpen stod ytterligare en hallänning och hånlog. 2-2!

Tyvärr så skadade sig Micke Olsson allvarligt i samband med målet. Han landade med alla sina 150 kilo på sin vänstra axel och gjorde den därmed obrukbar under många månader

framöver. Jag tror det är lättare att rabbla upp det som inte gick sönder i axeln. En ofrivillig paus uppstod, medan vi såg hur Micke fördes iväg med ambulans till lasarettet i Halmstad.

Bosse och hans ledarstab hade nu drabbats av än mer huvudbry. Målvaktskrisen var total, men det skulle dock visa sig att vår oro var obefogad. Ovetande, tvingade ledarstaben in en extremt skicklig målvaktstalang mellan stolparna. Talangen visade sig först senare för oss alla. Vi var på förhand helt ovetande om Omid Ghamaris talang. Bosse kallade honom Kalle. Oron i laget var naturligtvis ytterst befogad där och då. Ingen visste vad Omid kunde, men alla trodde sig veta. Skulle vi falla på målsnöret?

I den efterföljande förlängningens inledning tog också Halland följaktligen ledningen. Ett inte otagbart skott mellan benen på Omid på distans utifrån, i kombination med dåligt backspel, där jag i högsta grad var inblandad, gjorde att vi ånyo var i underläge. Trots att det sett så bra ut för bara en kort stund sedan.

Moralen och kämpaglöden från söderslåtarna visste dock inga gränser denna dag. Hallänningarna gick på knäna och var helt slutkörda. Våra evighetsmaskiner, Jocke, Valon, Jer-

ker, samt vår egen Cassano, Bilal Wehbi, gjorde livet surt för hallänningarna.

Som ett brev på posten sköt därför Jerker in 3-3 på ett mäktigt långskott, som via stolpen letade sig in i hallänningarnas målbur. Inget kunde stoppa oss nu! När sedan Cassano, förlåt Bilal, ute på vänsterkanten i fart och i ett trängt läge plockade ner en hög lyra och vände bort sin försvarare och levererade en djupledsboll till Jocke, var hallänningarnas burvaktare maktlös. Detta måste ha varit ett av turneringens snyggaste mål! Innan domaren sedan blåste av matchen och förkunnade att vi var i final för tredje året i rad, så gjorde Jocke 5-3.

I finalen skulle sedan cirkeln komma att slutas i detta slutspel. Finalen skulle nämligen komma att stå mellan samma opponenter som i invigningsmatchen. Södra Skåne och Göteborg.

Det var två slitna lag som ställdes mot varandra. Tre matcher på två dagar så långt. Lägg därtill ytterligare en förlängning för vår del och ni förstår att det kändes i kropp och själ. Min egen, kropp alltså, var öm och stel och onekligen märktes det med all önskvärd tydlighet att den passerat zenit för länge, länge sedan.

Matchen var inte heller särskilt välspelad eller bra. Däremot var den väldigt spännande och säkert en riktig nagelbitare för de som tittade på. På läktaren hade hallänningarna nu anslutit sig till östgötarna och deras ovationer och hejarop, avsett att stärka göteborgarna, var tydliga. Publiktrycket var "enormt" och ingen tycktes gilla oss. Jag undrar egentligen varför, men alla ville väl se en favorit förlora.

Spelet hårdnade också till efterhand och det blev tuffare med intensiva närmkamper. Domaren verkade emellanåt inte ha någon koll alls och man minns särskilt den brutala tackling i ryggen som Bilal drabbades av när han kom ut på högerkanten i hög fart. En av göteborgarna, lite på efterkälken, "slungade" ut Bilal så att han landade med huvudet in i Göteborgs avbytarebänk. Jag befarade det värsta. Bilal reste sig dock upp en aning snurrig i kolan efter några minuter och fullföljde sedan matchen.

Ur mitt perspektiv var Bilal aldrig tacklingsbar och påhoppet skulle de-

finitivt renderat i rött kort. Nu lät domaren det hela bero, men känslorna svallade över en aning och trötthet och irritation gjorde sig än mer påmind.

Matchen igenom var också ganska chansfattig och det stod och vägde länge. Klockan tickade på och målen lät vänta på sig. Det kändes som att den skulle avgöras på ett individuellt misstag och när bara några minuter återstod tog sig Jocke in i straffområdet och la sig ner, efter en lätt knuff i ryggen. Domaren tvekade, men valde till slut att sätta pipan till munnen och peka på straffpunkten.

Protesterna från våra kollegor från Götet lät inte vänta på sig och publikens reaktion var av det häftigare slaget. Domaren hade dock bestämt sig och fram stegade vår specielle straff-exekutor, Fredrik Hedberg. Skulle domaren vara den som på ett misstag, vann matchen åt oss? "Hedde" tog sats och tofflade till bollen, men det bar sig inte bättre än att målvakten kunde avvärja hotet.

Matchen gick till förlängning efter en mållös match. Under den efterföljande förlängningen tuggade vi på och till slut kom så ledningsmålet. Göteborgarna vägrade ge tappt och kunde kvittera, men vår kondition, speed och laganda gav till slut resultat. I slutskedet kunde Jocke till publikens förtret rulla in både 2-1 och 3-1.

Detta var tredje finalen på lika många år. Södra Skåne har nu etablerat sig som ett av Sveriges bästa fotbollslag för poliser. **Sammanfatt-**

ningsvis kan man också konstatera att vi vann SM, utan att vinna en enda match (under ordinarie tid, alltså). En prestation i sig.

Avslutningsvis vill jag passa på att tacka våra chefer, S-I Nilsson och Jörgen Sjästad, i Trelleborg för deras välvilliga inställning, som möjliggjorde spel i Halmstad. De båda har verkligen gjort allt som står i deras makt för att underlätta vårt deltagande, trots bistra tider avseende framför allt personalresursen.

Tyvärr är det mer än man kan säga om de begränsningar till ledigheter i samband med polisidrottande som RPS infört. Förmånen att kunna ta ett par dagars tjänstledighet om året vid dylika arrangemang (för en bråkdel av kåren) i utbyte mot motiverade anställda i god fysisk och mental kondition, har man helt sonika valt att ta bort. Man undrar varför. Dessutom tycks RPS helt ha förbisett fenomenet med att bygga broar i Polissverige i samband med dylika arrangemang. Till nästa år får väl Södra Skåne ställa upp i SM i gyttjebrottning eller någon annan polisrelaterad gren, för att kunna utnyttja möjligheten till tjänstledighet.

Nu glömde jag ju helt bort att Södra Skåne kommer att stå som värd och arrangör för Polis-SM i fotboll nästa höst. Brottningen får vi ta någon annat år. 2012 är ni alla istället hjärtligt välkomna till Höllviken där SM-tecknen ska fördelas. Vi ses då!

Vänligen
Jonas Larsson, Södra Skåne

Ersättning för skrivna artiklar

Ge Din idrottsförening lite tillskott i kassan. Vi premierar artiklar som kommer från **medlemmar i andra idrottsföreningar än MPGL**.

Den idrottsförening där artikelförfattaren tillhör erhåller således ett bidrag att användas till valfritt ändamål.

TIPS NÄR MAN SKRIVER!

Lägg gärna in någon mellanrubrik i texten för att lätta upp den. Glöm inte ange vem som skrivit artikeln och beskriv (kort) vad bilderna föreställer, eller vilka personer som är med på bild.

Thomas Stenbeck / red sekreterare.

Minnesruna

Hans-Göran Tunestål, 1942 - 2011

Av Bo Andersson / Trelleborg

Vi har med bestörtning nåtts av budskapet att kollegan Hans-Göran Tunestål har lämnat oss. En lång ihärdig kamp mot en tilltagande sjukdom är över. Hans-Göran efterlämnar fru, barn, vänner och kollegor i djup sorg och saknad.

Vi vill minnas Hans-Göran som en glad, positiv och social människa som alltid gick in för arbetet med liv och lust.

Hans-Göran hade ett stort intresse för skytte och tillhörde under många år styrelserna i Sjöormens pistolskytte klubb, Malmö pistolskytte krets och Trelleborgs polisens idrottsförening. Genom sin initiativkraft och arbetsförmåga var Hans-Göran en stor tillgång för föreningarna och de uppgifter han åtog sig utförde han med villighet och gott humör.

Vi är många som kommer att sakna Hans-Göran för allt vad han givit och varit och hans minne ska leva kvar.

LPSIK:S MEDLEMSDAG DEN 2 OKTOBER

ÅRLIG TRADITION

Varje år på hösten inbjuder LPSIK sina medlemmar med familjer till att träffa vid en medlemsdag.

Tidigare år har vi fiskat på Öresund, varit på Hallands Väderö, lärt oss spela golf och orienterat, varit på fågel-skådning i Falsterbo med mera.

I år gick dagen av stapeln vid Rögles dammar vid Skrylle Skogen i Dalby. Vi skulle alla pröva fiskelyckan. Det är något magisk med våra medlemsdagar när det gäller väder. Liksom tidigare år så mötes vi av en fantastisk höstmorgon. Solen visades sig och delade med sig av sin värme och det var vindstilla.

AKTIVITETER

Förutom fiske så grillades korv och dracks kaffe ute i naturen. Frågesport med priser till alla barn och de flesta vuxna. Men framför allt så fick vi träffas utanför jobbet och med respektive familjer. Detta var uppskattat av alla.

FISKELYCKAN

Hur gick det med fiskelyckan? Jo då

Peter Malmkvist, som är en rutinerad fiskare, lyckades t.o.m. fånga 2 st. Söndagsmiddagen var räddad, färsk röding med potatis, kan det bli bättre.

LPSIK har som målsättning att stimulera aktiviteter som gör att vi alla ska må bra till både kropp och själ. Våra familjedagar är ett sätt att utanför själva idrottsutövandet försöka leva upp till just det. Vad som kommer att ske nästa år hoppas vi i styrelsen få förslag på av våra medlemmar.

Jörgen Nilsson,
Ordf. i LPSIK

SKÅNEPOLISENS KÖR OCH...

Malmö Konserthus, 23 oktober 2011

Willkommen, Bienvenue, Welcome en musikalisk resa från Scen och Cabaret...

Så löd det i salongen på Malmö konserthus efter att allt ljus släckts ner, sorlet i salongen tystnat och Poliskårens Musikkår Skåne börjat ackompanjemang. In från vänster på den stora scenen kommer konferencieren i Cabaret, Mikael Samuelson, sjungande *Willkommen, Bienvenue, Welcome*. På scenen finns förutom musikkåren även Skånepolisens Kör och Kjell Edstrands trio. När applåderna efter 1200 personer i publiken lugnat ner sig fortsätter Mikael Samuelson, som i texten, att tycka att alla är vackra. Publiken är vacker, trion är vacker, dirigenten Kjell Olsson är vacker, sångkören och dess dirigent Sasa Krstic är vacker. Ja, till och med orkestern är vacker, vilket är

slutmeningen och signalen att vår nästa artist *Gunhild Carling* kommer in på scenen. Gunhild river av en härlig introduktion på trombonen som blir till ett riktigt traditionellt dixielandnummer med musikkårens dirigent Kjell Olsson spelande på klarinett, Paul Brorsson på trumpet och Bengt Håkansson på tenorsax. Detta blev en inledning som tog publiken med storm.

HELA KONSERTHUSET GUNGADE

Gunhild Carling, som är känd från både radio och TV började tidigt i sitt liv att spela trombon och efter 30 år har hon fyllt på med trumpet, säckpipa och andra in-

POLISKÅRENS MUSIKKÅR SKÅNE

strument och inte nog med detta utan hon skiftar scenkläder till varenda ny melodi hon spelar och där tillfällen ges ger hon även prov på steppdansen. I hennes nästa nummer *Hot Shot* Lindy hör vi hennes trumpet klinga i en välkänd fanfar som mynnar ut i ett svängigt arrangemang som hon själv skrivit. Hon har även komponerat denna svängiga låt som fick hela konserthuset att gunga. Gunhild framförde också en stillsam ballad på trombonen. Ur filmen *La Strada* spelade Gunhild melodin *Gelsomina* gåendes ner för trappan i konserthuset och strålkastarna följde hennes väg ner till scenen där hon avslutade melodin.

NÄR MIKAEL SAMUELSON SJUNGER GUIDO'S SÅNG DÅ ÄR HAN GUIDO

Mikael Samuelson gestaltade Guido, en man som inte var säker på sitt liv när han kom i medelålderskrisen. Mikael sjunger Guido's sång tillsammans med musikkåren och *Getting Tall* ur samma musikal med Kjell Edstrands trio. Mikael Samuelson är en fantastisk artist och är den han är. När han spelar *Fantomen på Operan* då är han fantomen och när han sjunger Guido's sång då är han Guido.

JAN "JOLSON" OLSSON ÄR KONSERTENS KONFERENCIER

Vad vore denna konsert utan en välklingande kör. Skånepolisens kör dirigeras av Sasa Krstic som även är deras musikaliska vägledare. *Do You Hear the People Sing* ur musikalen *Les Misérables* inledde sångkörens första egna del av programmet och tillsammans sjunger man denna medryckande marschmelodi innan man tar scenen för eget bruk och sjunger Music, Music, Music. Det var genombrottslåten för Theresa Brewer som lät denna låt klinga ut och låg på alla hitlistor över hela världen på 1950-talet sa Jan Olsson konsertens konferencier. Han om någon borde veta då han i många år haft en egen spalt, i bl.a. Skånska dagbladet varje vecka, där han skriver om musik och musiker både från nu och förr.

EN HYLLNING TILL PIRATEN, ÖSTEN OCH ÖSTERLEN

Mikael Samuelson återkom in på scenen och berättade om sin vistelse i Skåne och om hur han trivdes i Malmö och från orkestern hördes de kända tonerna som inleder Kivikspolkan och han fortsatte med att det en gång levde en man... En hyllning till Fritiof Nilsson Piraten, Östen också till Österlen. Musikkåren och trion spelade till och sångkören svarade för sången i alla de små pauser som utgör karaktären för denna melodi vars text skrivits av radiomannen Arne Ericsson. *Det var en Lördag aften* var nästa låt som ingick i samma hyllning. Bägge melodierna är insjungna av Östen Warnerbring.

PUBLIKEN STOD UPP OCH KLAPPADE TAKTEN

Gunhild Carling slutar aldrig att överraska på scenen. I ett arrangemang i bästa Frank Sinatrastil skrivet av Bengt Håkansson kommer Gunhild in på scenen klädd i tidsenlig dress från tjugotalets Berlin och sjungandes *Mackie Messer* i en megafon. Detta annorlunda sätt att framföra låten på skiftas sen till att bli ett av de svängigaste nummer på konserthuset denna höst. *Mack the Knife* som det står på noterna har vi hört med alla de stora jazzstjärnorna och nu kan vi lägga till ytterligare en version. Publikens var

i extas, varenda fot hördes trampa i takt och på slutet av låten stod publiken upp i salongen och klappade takten.

När stämningen är som bäst skall man sluta och en musikkår utan en marschmelodi vore väl skam och då tas det bästa fram från Scen och Cabaret, som föreställningen heter. Ur musikalen *The Music Man* klingar 76 trombones ut över salongen. Det blir en lång parad av musiker och artister och under ett sånginslag av sångkören tog Mikael Samuelson fram en fiol som ledde oss till den stora finalen.

Ett extranummer som inte står i programmet är ett måste för varje

konsert och det blev det även denna gång. Den stora finalens applåder tystnade och nu visste publiken att det var dags att säga adjö. Musikkåren började bara så tyst man kan spela och när den ökade i styrka, ett crescendo som inte ville ta slut, då kände publiken igen *Time to say Goodye* som sjöngs av både Mikael Samuelson och Gunhild Carling till en publik som vid sluttonen inte ville sluta att applådera. Detta var en av de största succéerna både Skånepolisens Kör och Polisens Musikkår Skåne upplevt på många år.

Vid pennan
Kjell-Arne Friberg

Skånepolisen Sport och Fritid 4-2011

Från vänster: Birgitta-Green Jeppsson, Lars Rosvall och Magnus Cruce.

PISTOLSKYTTE

Medaljer till Skåne vid Polis-SM i pistolskytte

Vid årets SPM i sport- och fältskytte med pistol, vilket avhölls i Kristianstad i september, fanns ett flertal tävlande på plats från Skånes olika polisidrottsföreningar. Tävlingarna omfattar sportskyttegrenar såsom sport-, grov-, standard- och fripistol, PPC, polis snabb och fältskytte i vilket grupp Ö (cal.22) och tjäns-tevapenklassen (Sig) ingår. Flera av landets ledande pistolskyttar inom polisen fanns på plats för att göra upp om medaljerna. För arrangemanget ansvarade Kristianstadspolisens Idrottsförening under ledning av Tina Oskarsson och Ingvar Widell med stor hjälp av tävlingsledare och funktionärer från Kristianstads Pistolklubb (KPK).

I **PPC** för damer (Sig) segrade Tina Oskarsson, Kristianstad, med 461 p. I **sportpistol** (vilket utgörs av en kombination av precisions- och duellskjutning 60 skott, cal.22) och i klassen för veteran äldre (över 65 år) kom Lars Rosvall, Simrishamn, på

en bronsplats med 535 p. I veteran-klassen (över 55 år) för sportpistol (cal.22) erövrade Magnus Cruce också en bronsplats med 531 p. I damklassen för sportpistol segrade åter Tina Oskarsson med 555 p och Birgitta Green-Jeppsson, Trelleborg, fick en 4:e placering. I **grovpistol**, öppen klass (också kombination av precisions- och duellskjutning 60 skott med cal.32 eller 38) slutade Lars Rosvall på en 7:e plats bland 23 tävlande.

I **polis snabb** för herrar (Sig) deltog totalt 31 st. tävlande varav 6 st. Skånepolis med följande placeringar: Göran André, Lund (4), Alf Andersson, Lund (21), Alexander Petovski, Lund

(22), Patric Tenggren, Lund (24), Thomas Idorn, Lund (29). I damklassen kom Tina Oskarsson på en silverplats och Birgitta Oskarsson slutade på en 5:e plats.

I **fältskjutning, grupp Ö** (cal.22) bland 21 tävlande hamnade Michael Mattsson, Trelleborg på en 8:e plats med 76 p. I veteran-klassen slutade Magnus Cruce på en 5:e plats med 62 p. I klassen för äldre veteraner tog åter Lars Rosvall en bronsmedalj genom sin tredjeplacering på 81 p efter särskjutning med Alf Andersson, samma poäng, som fick nöja sig med en 4:e plats. Göte Önnemyr, Trelleborg kom på plats 15 och Jan-Erik

Skånepolisen Sport och Fritid 4-2011

Från vänster: Alexander Petovski, Patric Tenggren och Göran André.

Larsson, Helsingborg kom på plats 16. I damklassen segrade åter Tina Oskarsson med 85 p varefter Birgitta Green-Jeppsson slutade på plats 5 med 68 p.

I **fältskjutning tjänstevapen**, öppen klass och med 24 tävlande, kom Skånepoliserna på följande placeringar: Michael Mattsson, och Göran André delade 4:e platsen på 81 p. Alexander Petovski, 21 och Patric Tenggren 22. I klassen för äldre veteraner erövrade Jan- Erik Larsson en bronsmedalj med sina 79 p. I damklassen segrade Tina Oskarsson med 80 p och Birgitta Green-Jeppsson sluta

tade på en 5:e plats med 74 p.

Utöver den individuella tävlingen är det **lagtävling** i vilket man kan kombinera deltagare från olika polisidrottsföreningar men det måste vara inom samma län. För Skånes del blev det således ytterligare ett antal medaljer i de olika skyttegrenarna.

Silverplakett i standardpistol damer, Länslag Skåne med Tina Oskarsson och Birgitta Green-Jeppsson med 941 p. Guldplakett i PPC damer för Tina och Birgitta med 869 p.

Silverplakett i sportpistol damer för Tina och Birgitta med 1063 p. Silverplakett i sportpistol veteraner

med Lars Rosvall och Magnus Cruce med 1066 p. Guldplakett i PPC damer för Tina och Birgitta med 939 p. Guldplakett fältskytte Ö veteraner för Alf Andersson och Lars Rosvall med 162 p. En 6:e placering för Magnus Cruce och Jan-Erik Larsson i veteranklassen med 141 p. Silverplakett för Tina och Birgitta med 153 p. I fältskytte med tjänstevapen kom Lundalaget (3-mannalag) på en 6:e plats med 215 p. Deltagarna var Patric Tenggren, Göran André och Alexander Petovski. I lagtävlingen för damer segrade Tina och Birgitta med 154 p.

Det var ett utmärkt välarrangerat SPM med fungerande sekretariat, mathållning, kunniga skjutledare och funktionärer m.m. Något märkligt att inte fler Skånepoliserna tog chansen att vara med i synnerhet i polissnabb och fältskytte med tjänstevapen. Det finns säkert många duktiga poliser som är kvalificerade att delta och visa att Skånepolisen fortfarande håller hög klass i polisidrottsammanhang. Det är djupt olyckligt att förutsättningarna för deltagande i Länspolismästerskap (LPM) ex. fältskjutning med tjänstevapen försämrats genom beslutet från RPS den 17 maj 2010 om ledighet för deltagande i polisidrotts-tävlingar inte längre beviljas för tävlingar på länsnivå trots att detta är det som utgör rekryteringsbasen för framtidens deltagare i Polis-SM.

Text: Magnus Cruce

PISTOLSKYTTE

Sett från vallen...

Undertecknad är ordförande i Kristianstadspolisens idrottsförening samt ansvarig för lagspelsektionen inom polisidrottsförbundet.

Att få arrangera ett SPM i en gren som jag aldrig själv aktivt deltagit i kändes svårt. Inom Kristianstadspolisens har vi en av Sveriges bästa kvinnliga skyttar, Tina Oskarsson, som föreslog att arrangemanget skulle gå i Kristianstad. Vi trodde i planeringsstadiet att hjälp skulle komma från våra arbetskamrater, men tyvärr uteblev denna.

Tina, som aktivt tävlar i Kristianstads Pistolsskytteklubb, löste detta med sin klubb. Styrelsen i denna klubb, tillsammans med undertecknad, träffades och diskuterade tävlingarna. En positiv klubb med en massa eldsjälar, som såg arrangemanget som ett trevligt uppdrag utifrån sina vanliga tävlingar.

Själv förstod jag inget när upplägg och tävling diskuterades. Tänk om det ändå varit skytte inom handbollen som diskuterades, var min tanke

ofta. Men som vanligt gjorde jag det jag är bra på!!!! Fixa med allt runt omkring tävlingarna, programblad, mat, samkväm, prisbord och gemenskap.

Torsdagen den 22 september var det invägning av vapen samt invigning av tävlingarna. Allt var under kontroll och jag förstod att detta var "vardagsmat" för arrangörsklubben.

Även solen visade sin medverkan denna fina höstdag.

Också dag två började med solsken men, några regnskurar gjorde att det blev en kall höstdag. Fixandet inför kamratmåltiden var mitt huvudupdrag denna dag.

Det var ännu en ny upplevelse att från handbolls/fotbollssamkväm till att få uppleva en kamratmåltid med en massa skyttar. Måste erkänna att det var inte stor skillnad, bra stämning, glada människor och nöjda deltagare.

Dag tre, hade vi tur med vädret, vilket gjorde att tävlingarna slutade med rättvisa och bra resultat.

Ett mycket bra genomfört arrang-

emang av Kristianstads pistolsskytteklubb. Glada positiva deltagare samt ett mycket bra resultat är en summering av mitt första deltagande vid denna sortens arrangemang.

Efter allt positivt finns det klagan också! Var finns alla yngre kolleger inom denna sport???? Skall skyttesporten leva vidare måste denna idrottsgren rekrytera flera ungdomar till tävlingarna.

Visst kan ledigheten påverka, men jag tror inte det är många som får avslag för ledighet inför denna viktiga idrottsutövning.

Var fanns alla "Skåningar" som nästan hade cykelavstånd till tävlingen? Var fanns Kristianstadspolisens skyttar som hade gångavstånd till skjutvallen?

Ska det finnas intresse att anordna tävlingar (gemenskap) framöver då måste också deltagarna finnas. Vi måste uppskatta vår Polisidrott!

En före detta skytt(inom handbollen)
Ingvar Widell

SM GOLF

SM i Golf, augusti 2011, Falköpings GK

Under ledning av kapten Mats Hansson, neoprenskyddens skönsvingande inspelsexpert, begav sig en liten men bestämd grupp golffanatiker till Västra Götaland och Falköping för den årliga torneringen med vapen av järn, grafit och 3-delsbollar i avsikt att inbringa ära åt MPGI och Skåne.

En otäck typ vid namn Christian Nilsson hade året innan lagt beslag på titeln stormästare av golf på Mälare GK i Stockholm.

De i MPGI invigda var:

Kapten Mats Hansson, Mats Jennby, Göran Lindholm, Anders Ottosson, Henrik Stenberg, Ola Wahlberg, Jörgen Hylén, Christian Andersson och inte minst Lena Öbrink (kommunikationsansvarig.)

Tyvärr så hade vi skador på truppen vid avfärd. Göran Lindholm hade tränat för hårt och ådragit sig en ryggskada som hindrade deltagande, Mats Jennby hade trotsat elementen

i sin iver att prestera så till den milda grad att han fått feber och hosta.

Efter en händelsefattig resa till Falköpings GK möttes vi av en mycket skön syn i bygdens topografi och layout.

Skådeplatsen för Polis-SM i golf kunde icke vara vackrare med berg och djupa dalar i ett anrikt område av Svea Rike. Vårt bemötande på Falköpings fattades inget med god taffel i form av husmanskost i den högre kulinariska skolan till ett servicetänkande förunnat 5-stjärniga inrättningar. Stort tack till klubbens representanter och ansvariga adjutanter från polismyndigheten.

Efter kolhydrater, fett och protein antrade vi Nils Skölds skapelse från 1965 utlagd i ett kulturlandskap med konstgjorda vattenhinder och fantastiska vyer från höga utslagsplatser.

Redan på första hålet insåg vi att detta inte var någon lätt bana att tampa med. Hala greener med luriga lutningar där uppförsputtar i princip var ett krav för att håla ut på rätt antal slag. Dessutom växte det en massa stora träd på banan som var i vägen. Regntunga ruffar gjorde att fairway var ett bra ställe att placera sina utslag på.

Efter inspelsrundan var det ett taget gäng som åkte in till metropolen Falköping 5 km söderut för hotellincheckning. Under kvällen smidde vi planer och strategier över en pizza och Ramlösa!

DAG 2

Efter purning och glada tillrop från vår anförare Mats studsade vi ur sängarna för att gripa an den stora

utmaningen som låg framför MPGI.

Vid ankomst till klubben och sedvanliga (goa?) kramar av gamla antagonister från resten av Sverige så inleddes allvaret med vår första man, förlåt kvinna på första tee kl. 08.30.

Lena klöv den klara morgonluften med ett perfekt utslag och satte tonen för dagen.

Näste man till rakning var vårt stora hopp i Seniorsklassen, alltså riktiga klassen, Jörgen Hylén från tekniska roteln. Vår fingeravtrycksexpert hade dagen innan imponerat med bra spinn på inspelen så vi visste att formen var god.

Därefter klev vår unge kraftkarl, 195 cm och hundra kilo ren dynamit från LC, Christian Andersson ut på spelplanen och rappade iväg en driver med solen i ryggen.

Den rutinerade Ola Wahlberg smekte ett utslag till mitten av fairway och därefter följde Henrik Stenberg och Anders Ottosson i samma H45-klass.

Som den borne ledaren vakade Mats Hansson över sitt lag och gick ut i H55 kl. 09.52 som det trygga ankare han är.

Efter storspel av Ola och Jörgen summerades den första speldagen som en stor framgång.

Lena Öbrink höll sig väl framme i damklassen med en runda på 96 slag och en 4:e plats.

I seniorsklassen höll sig Jörgen i toppen med en 80-runda och Christian med en lite tyngre dag scorade strax över hundra slag.

Ola var överlägsen ledare i H45 på

76 slag med närmaste man bakom sig på 81 slag.

I samma klass H45 befann sig Henrik Stenberg och Anders Ottosson, långt bakom Ola men dock med smak på ädla valörer med 82 resp. 94 slag.

I H55 tuffade Mats Hansson på i god stil med 91 slag.

Efter välförtjänt avslappning med bastu, en och annan öl samt mycket trevlig samvaro med andra golfförgiftade människor från när och fjärran så vankades den obligatoriska banketten i golfklubbens restaurang.

MPGI utmärkte sig ånyo med en andraplats i partävlingen som anordnas

varje SM för att kicka igång stämningen på banketten. Ola Wahlberg drog med sig Henrik Stenberg till en fint pris i form av kläder och applåder.

Mycket god mat serverades och vi underhölls av Falköpings svar på Jessica Andersson med evergreens och modernare musik.

Historier drogs av hugade och kvällen avslutades med att Mats tvingade oss i säng strax innan midnatt.

DAG 3

Det var ett laddat gäng som efter vissa logistiska problem ånyo befann sig på slagfältet.

Dagen bjöd på solsken och för skåningarna något så ovanligt som en i princip vindstilla rond.

Alla kämpade på efter bästa förmåga och givetvis gick Mats Hansson i bräsch med en mycket bra runda på såphala greener och dito luriga pinnplaceringar. Mats slutade på en hedersam 5:e plats efter en bra 83:a andra dagen.

Jörgen Hylén spelade stabilt och sköt 76 till en meriterande 2:a plats totalt. Tyvärr kunde ingen rubba Kristian Nilsson Skogaby GK som vann med 14, läs fjorton, slag totalt.

I H45 orkade Ola inte riktigt med att försvara sin ledning utan föll till

en bra 2:a plats. Henrik och Anders föll genom fältet och de slutade på 9:e respektive 23:e plats.

Lena missade prispallen med en hårsman (1 slag) och slutade på en fin 4:e plats efter 93 slag andra dagen.

Inalles en hygglig prestation från MPGI.

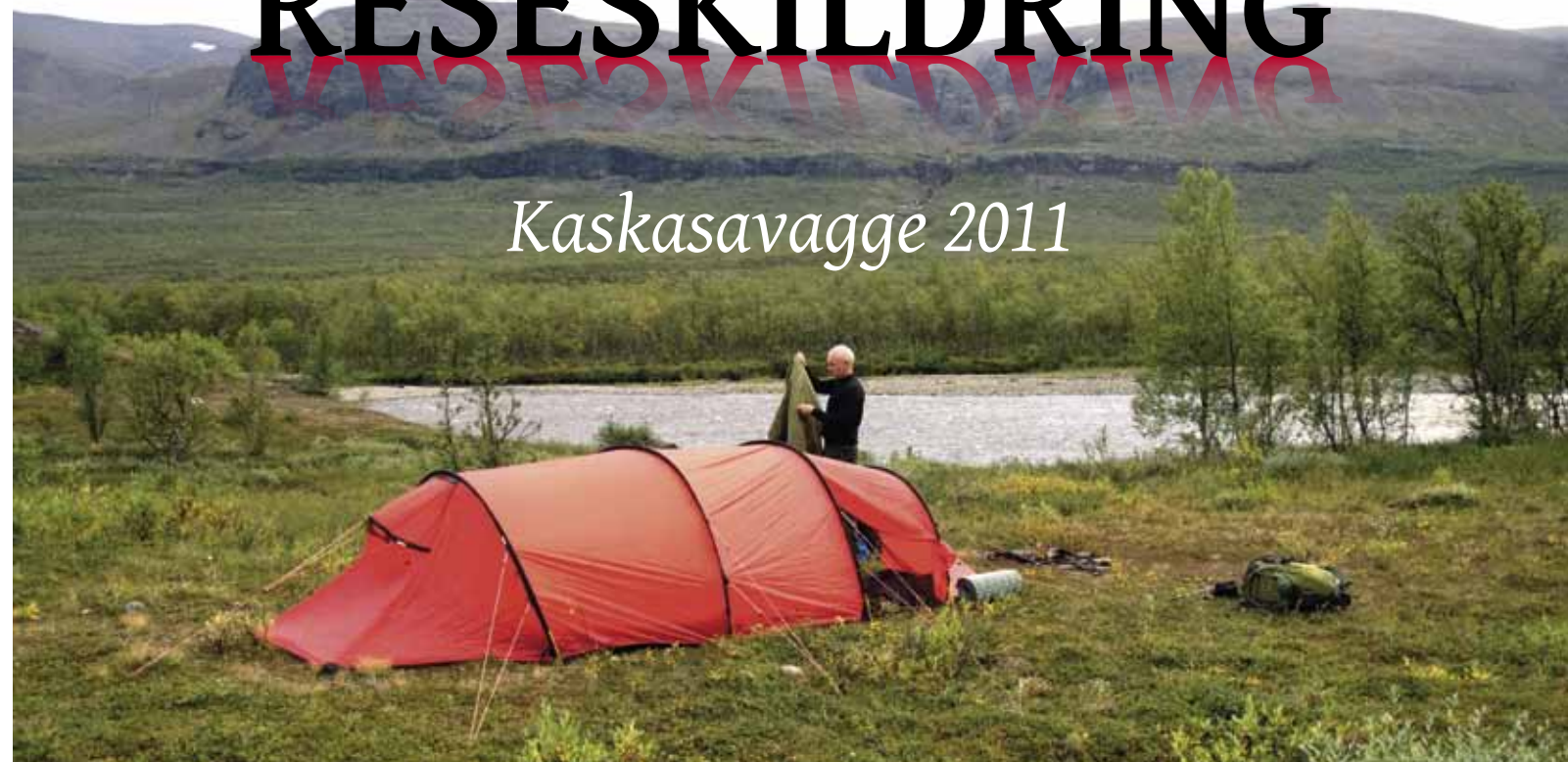
Inför framtiden ser vi dock gärna att våra unga kollegor får upp ögonen för denna årliga drabbning och att golfintresserade äldre kollegor pushar på våra yngre förmågor att ansluta sig till MPGI eller lokalkonkurrenten LKC-touren.

Vid pennan
Henrik Stenberg

RESESKILDNING

Kaskasavagge 2011

Man kan lugnt påstå att en fjällvandring genomförs flera gånger. Innan vandringen tillbringas många stunder framför kartan med att planera vilken sträcka man ska gå. Hur verkar terrängen? Kommer vi att göra mycket höjd? Finns det vad? Var kan man tälta? En viktig fråga är givetvis också hur många dagar man planerar att vara ute samt att lägga in marginal för en eller flera reservdagar. Det finns alltså en hel del frågor som kräver svar innan själva vandringen genomförs. När man sen, på ett ungefär, kommit fram till en lämplig sträcka så vandrar man den flera gånger på kartan och det händer mer än en gång att den planerade sträckningen dras om.

Sen genomför man själva vandringen och väl hemma igen vidtar arbetet med att fixa till de foton som tagits och även som i mitt fall skriva lite om vandringen. På så sätt genomför man vandringen även ett par gånger efteråt.

27 augusti var det dags att, efter planering enligt tidigare beskrivet mönster, ge sig iväg. Som vandringskamrat hade jag åter min kollega och gode vän Lars-Gunnar A Rydholm. Vår plan var att utgå från Nikkaluokta och ta oss

norrut i Vistasdalen för att sedan vika av västerut in i en dal som heter Kaskasavagge och där gå på den s.k. jo-jo leden söderut för att komma till Tarfalastugan och sedan tillbaka till Nikkaluokta.

I år bröt vi vårt tidigare mönster och istället för att tillbringa ett dygn på tåget norrut valde vi att flyga upp till Kiruna. Allt gick smidigt men problemet med att flyga är att det inte går att ta med sig bränsle till köket. Nu anlände vi till Kiruna under tidig eftermiddag så i väntan på bussen till Nikkaluokta fick vi tid att inhandla en gastub och vi hann även med en lunch.

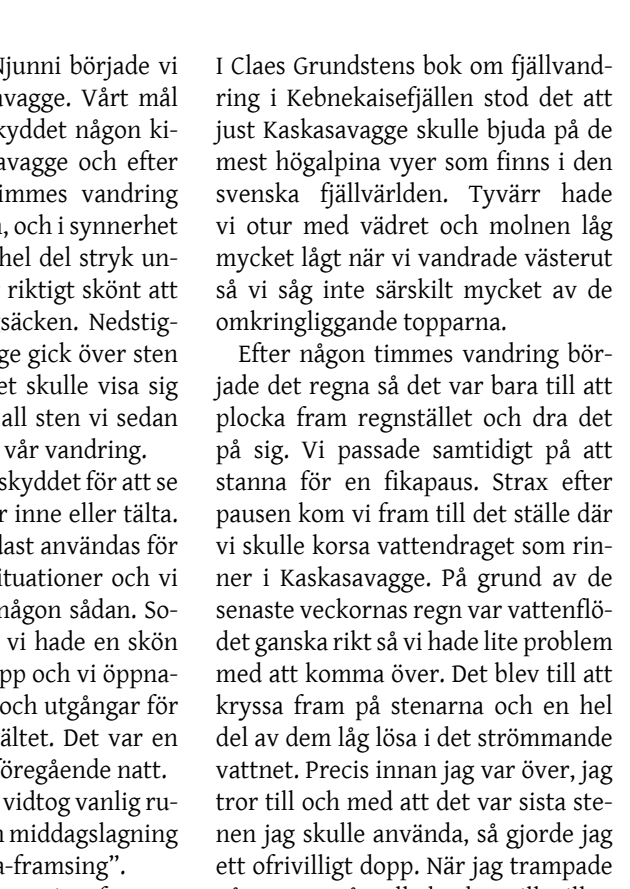
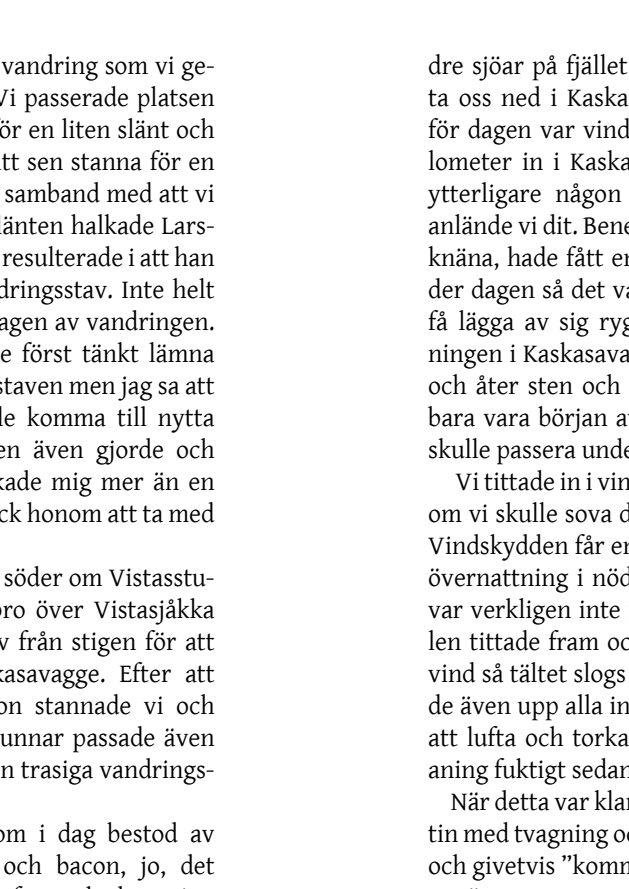
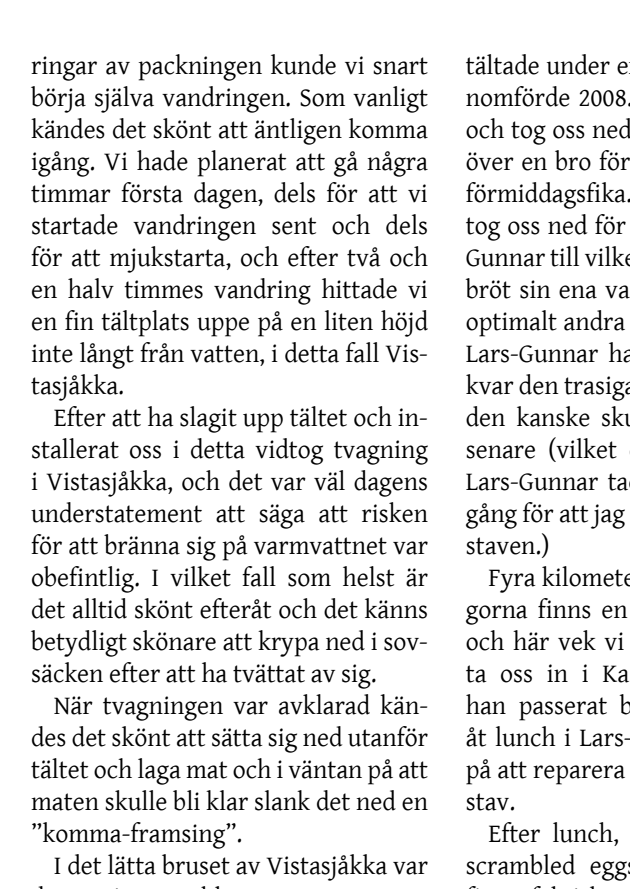
Vi anlände till Nikkaluokta strax efter klockan 15 och vi gick in i servicehuset och betalade vår förbeställda båtskjuts. Vandringen i Vistasdalen tillhör väl inte fjällvärldens mest attraktiva och för att tjäna några kilometers vandring kan man åka båt en bit. Beroende på vattenflödet kan man välja på att åka 7 eller 12 kilometer. I år fanns det gott om vatten så vi valde att åka 12 kilometer.

Vattnet låg som en spegel när vi gott ombord och det kändes fint att sitta och titta på fjällen runtomkring när vi susade fram på Vistasjåkka. Vi frågade båtföraren, för övrigt en medlem av

familjen Sarri, lite om vad han trodde om det kommande vädret. Troligtvis ville han inte skrämma oss för att berättade att de två föregående veckorna hade det varit dåligt väder, enligt båtföraren riktigt surväder, men att det nu skulle bli bättre. Nu blev det lite så och så med detta.

Efter ungefär en halvtimmes båtfärd klev vi i land och efter lite småjuste-

ringar av packningen kunde vi snart börja själva vandringen. Som vanligt kändes det skönt att äntligen komma igång. Vi hade planerat att gå några timmar första dagen, dels för att vi startade vandringen sent och dels för att mjukstarta, och efter två och en halv timmes vandring hittade vi en fin tältplats uppe på en liten höjd inte långt från vatten, i detta fall Vistasjåkka.

Efter att ha slagit upp tältet och installerat oss i detta vidtog tvagning i Vistasjåkka, och det var väl dagens understatement att säga att risken för att bränna sig på varmvattnet var obefintlig. I vilket fall som helst är det alltid skönt efteråt och det känns betydligt skönare att krypa ned i sov-säcken efter att ha tvättat av sig.

När tvagningen var avklarad kändes det skönt att sätta sig ned utanför tältet och laga mat och i väntan på att maten skulle bli klar slank det ned en ”komma-framsing”.

I det lätta bruset av Vistasjåkka var det sen inga problem att somna.

Under natten kom det lite regn men på morgonen var det uppehåll och vi kunde fixa till frukostgröten utanför tältet innan vi påbörjade dagens vandring. Vi fortsatte norrut, eller lite mer exakt nordväst, i Vistasdalen. Vädret var gråmulet med låga moln i dalen och regnet hängde verkligen i luften. Efter nattens regn var det också blött i buskar och snår utmed stigen så jag valde att ha mina regnbyxor på mig för att inte bli helt genomsur. Efter några timmars vandring kom vi fram till den plats där vi

tältade under en vandring som vi genomförde 2008. Vi passerade platsen och tog oss ned för en liten slänt och över en bro för att sen stanna för en förmiddagsfika. I samband med att vi tog oss ned för slänten halkade Lars-Gunnar till vilket resulterade i att han bröt sin ena vandringsstav. Inte helt optimalt andra dagen av vandringen. Lars-Gunnar hade först tänkt lämna kvar den trasiga staven men jag sa att den kanske skulle komma till nytta senare (vilket den även gjorde och Lars-Gunnar tackade mig mer än en gång för att jag fick honom att ta med staven.)

Fyra kilometer söder om Vistasstugorna finns en bro över Vistasjåkka och här vek vi av från stigen för att ta oss in i Kaskasavagge. Efter att han passerat bron stannade vi och åt lunch i Lars-Gunnar passade även på att reparera sin trasiga vandringsstav.

Efter lunch, som i dag bestod av scrambled eggs och bacon, jo, det finns faktiskt en frystorkad version av detta, började vi så en jobbig bit av vandringen. 400 höjdmeter i fjällen skojar man inte bort. Vi följde en liten stig och till en början var det gott om sten, trädrötter så man fick verkligen se efter var man satte fötterna. När vi väl passerat trädgränsen gick det något lättare men det var ändå jobbigt. Receptet var att gå 100 meter och sen stanna och vila och sen gå 100 meter till. Efter ett par timmar var vi äntligen uppe och vi belönades med en fantastisk utsikt över Vistasdalen.

Efter att ha passerat ett par min-

dre sjöar på fjället Njunni började vi ta oss ned i Kaskasavagge. Vårt mål för dagen var vindskyddet någon kilometer in i Kaskasavagge och efter ytterligare någon timmes vandring anlände vi dit. Benen, och i synnerhet knäna, hade fått en hel del stryk under dagen så det var riktigt skönt att få lägga av sig rygsäcken. Nedstigningen i Kaskasavagge gick över sten och åter sten och det skulle visa sig bara vara början av all sten vi sedan skulle passera under vår vandring.

Vi tittade in i vindskyddet för att se om vi skulle sova där inne eller tälta. Vindskydden får endast användas för övernattning i nödsituationer och vi var verkligen inte i någon sådan. Solen tittade fram och vi hade en skön vind så tältet slogs upp och vi öppnade även upp alla in- och utgångar för att lufta och torka tältet. Det var en aning fuktigt sedan föregående natt.

När detta var klart vidtog vanlig rutin med tvagning och middagslagning och givetvis ”komma-framsing”.

Nästa morgon möttes vi av fortsatt mulet väder och regnet hängde i luften. Under natten hade det regnat av och till så tältet var allt annat än torrt. Efter frukost och packning valde vi att ta ned innertältet separat för att på så sätt hålla det torrt. Om man packar ihop ett blött tält med inner- och yttertält sammankopplade resulterar det i att hela tältet blir blött. För att inte riskera att behöva krypa in i ett genomsurt tält på kvällen som delade vi alltså på tältet.

Packade och klara fortsatte vi vandringen västerut i Kaskasavagge.

I Claes Grundstens bok om fjällvandring i Kebnekaisefjällen stod det att just Kaskasavagge skulle bjuda på de mest högalpina vyer som finns i den svenska fjällvärlden. Tyvärr hade vi otur med vädret och molnen låg mycket lågt när vi vandrade västerut så vi såg inte särskilt mycket av de omkringliggande topparna.

Efter någon timmes vandring började det regna så det var bara till att plocka fram regnstället och dra det på sig. Vi passade samtidigt på att stanna för en fikapaus. Strax efter pausen kom vi fram till det ställe där vi skulle korsa vattendraget som rinner i Kaskasavagge. På grund av de senaste veckornas regn var vattenflödet ganska rikt så vi hade lite problem med att komma över. Det blev till att kryssa fram på stenarna och en hel del av dem låg lösa i det strömmande vattnet. Precis innan jag var över, jag tror till och med att det var sista stenen jag skulle använda, så gjorde jag ett ofrivilligt dopp. När jag trampade på stenen så rullade den till vilket resulterade i att jag ramlade omkull i vattnet, precis intill fast mark. Som tur var så var det bara en halvmeter djupt men jag hade ändå lite svårt att komma upp på grund av en tung rycksäck. Som tur var hade Lars-Gunnar tagit sig över så han kunde hjälpa till med att dra upp mig.

För att få upp värmen igen valde vi att fortsätta vandringen och vi kom så småningom fram till an namnlös sjö. På kartan heter den enbart 1167 vilket också är höjden över havet. Vi passerade sjön på dess norra sida och

det kan låta enkelt men här var det stora stenar och klippblock som utgjorde underlag. För att göra det än mer spännande så gick vi på skrå, det vill säga det luta ned mot sjön så om vi trampat fel och tappat balansen hade vi ramlat ned i sjön. Vi gick i och för sig bara någon meter från vattenbrynet men på sina ställen var det ganska djupt så om vi ramlat i hade vi blivit totalt genomblöta. Nu gick det bra men det var en jobbig passage med mycket upp och ned på stenar och klippor.

Målet för dagen var platsen där vi kunde vika av söderut på den s.k. jo-jo leden som också kallas för trepass leden. (Leden börjar i Unna Reaidavaggi och kommer fram vid Tarfalastugan och på vägen passerar man tre pass, därav namnet). Vi kom fram dit ganska tidigt på dagen vilket var bra för vi hade lite problem med att hitta en lämplig tältplats. Det finns fina tältplatser men på grund av allt regn var de flesta platserna mycket blöta. Vi gick runt i närmare en timme innan vi helt turligt passerade en mindre grusås där vi kunde få plats med vårt tält.

Vi fick upp tältet och det visade sig att vi gjorde helt rätt på morgonen när vi valde att separera inner- och yttertältet. Nu kröp vi in i enbart yttertältet och hade gott om plats att fixa till med packning och matlagning. När allt detta var klart hängde vi upp innetältet och kunde sen ligga och ta det lugnt. Vi hängde även upp lite blöta strumpor på torklinan och torkade dem med hjälp av värmen vår lilla gaslampa. Efter en ganska strapatsrik vandring var det mycket skönt att ligga i tältet och höra vindens vinande utanför.

Fjärde vandringdagen och målet var Tarfalastugan. Avståndsmässigt inte någon längre etapp men många höjdmeder skulle avverkas. Efter frukost och packning var det bara att hiva på sig ryggsäcken och sen bege sig av söderut. Första delen innebar en stigning på ungefär 170 höjdmeter. Det låter kanske inte mycket men återigen fick vi ta oss fram på block och stora stenar. Inte nog med att det var jobbigt att ta sig uppåt, vi skulle även hålla balansen på stenarna. Det var här som Lars-Gunnar tackade mig för att han tog med delar av sin trasiga vandringstav och sen lagade den. Stavarna gjorde att det var betydligt lättare att hålla balansen.

Till slut var vi så uppe på passets

topp och samtidigt som vi sa hej då till Kaskasavagge sa vi hej till nästa dal som hette Guobirvagge. Vädret hade klarnat upp något så i botten av dalen kunde vi se två smaragdfärgade sjöar. En fin utsikt.

Går det upp så brukar det som bekant även gå ned och det var inget undantag för oss och vi påbörjade nedstigningen i Guobirvagge. Här var stenarna något mindre men det var ändå inte helt lätt att ta sig fram. Väl nere i dalen tog vi oss fram till den största sjön, på kartan bara märkt med siffrorna 1195. Här stannade vi och åt lunch. Underlaget bestod av sten och trots att det rann en hel del vatten från sluttningen kunde vi äta lunch på ett torrt ställe.

Precis när vi ätit lunch sprack molnen upp och vi fick en helt fantastisk utsikt. Kameran kom fram och vi tog en hel del bilder under de två timmar som det fina vädret varade. Sen slöt sig åter molnen och gråvädret kom tillbaka. Vi han dock få upp en fin svettning när vi åter gjorde höjd för att ta oss upp i passet mellan Gaskasbakti och Giebmebakti. Underlaget var något bättre och bestod mest av grus och mindre stenar. Nu började det märkas att vi gjort en del höjd så pauserna kom oftare och oftare. Sista biten upp var en seg sluttning innan vi kunde konstatera att vi äntligen var uppe på den högsta punkten av passet. Här hade vi också utsikt över en av de högst belägna sjöarna i Sverige, Svarta sjön som ligger på 1450 meters höjd.

På väg fram mot sjön passerade vi även en minnesplakett över de tre besättningsmän som omkom när en helikopter från försvaret år 2000 störtade under ett räddningsuppdrag.

När vi passerade Svarta sjön hade vi lite problem innan vi hittade rätt väg. Åter igen fick vi gå på skrå men denna gång betydlig högre upp i förhållande till sjön. Vi tog oss fram på något som vid vissa tillfällen liknade en stig men som i många fall bara bestod av grus och lösa stenar. Vid mer än ett tillfälle hade i vart fall jag lite ångest när jag passerade de mest utsatta delarna. Är vi väl passerat sjön stannade vi och insåg att vi nu skulle börja ta oss ned mot Tarfalastugan. Tyvärr var vädret åter dåligt så utsikten var allt annat än bra.

Vi tog oss ned ungefär 40 höjdmeter och kunde sen följa kanten av en glaciär som slutar i sjön Darfalajauri.

Det var ganska mäktigt att gå bredvid glaciären och ibland höra hur det knakade och brakade i och på glaciären. Nedstigningen mot Darfalajauri innebar att vi följde stigen på en ås. Stigen gick ibland i zick-zack på grund av att det var så brant. När vi var nere stannade vi och drack varm choklad och mumsade även i oss några giffel för att orka med den sista biten bort mot Tarfalastugan. Sista biten gick längs med östra kanten av sjön och det var skönt att få gå på plan mark. Underlaget bestod mest av sten men det fanns på vissa partier även en tydlig stig att följa.

När vi kom fram till Tarfalastugan valde vi att skipa tältet och vi ”checkade” istället in i stugan och hade även turen att få ett eget rum. De tältplatser som fanns var inte helt optimala, underlaget bestod av sten och det vore även synd att kalla dem vägräta.

Det blev en tvagning i Darfalajåkka och temperaturen var precis ovanför fryspunkten! I princip allt vatten kommer från de smältande glaciärerna så det var mycket, mycket kallt. Som vanligt kände man sig uppfriskad och fräsch efteråt och det var mycket skönt att sätta sig inne i stugan och tända en brasa och därefter laga lite mat.

Det var lite ovant att sova inomhus. Betydligt varmare och vi valde att inte använda kaminen som fanns i rummet. Istället hade vi öppnat fönstret på glänt så det var svalt och skönt.

Målet för dagen var att ta oss upp på fjällen öster om Tarfalastugan för att tälta där en natt innan vi vandra de sista biten in till Nikkaluokta. Från Tarfalastugan går det en tydligt markerade led ned mot leden mellan Kebnekaise fjällstation och Nikkaluokta. Vi valde dock att gå på skrå längs med fjällsidan för att ta oss bort till leden upp på fjället. Leden var inte helt lätt att hitta men till slut hittade vi något som likande en led och vi började ta oss uppåt. När vi började vandra var vädret klart och fint men vi såg också hur molnen låg täta nere i Ladjuvaggi där lede mellan Kebnekaise fjällstation och Nikkaluokta går.

Åter hade vi lite oflyt med vädret för molnen från Ladjuvaggi var plötsligt över oss och sikten blev starkt begränsad. Vi fortsatte uppåt en bit och när vi gått i lite mer än en timme stannade vi för att rasta. Molnen blev tätare och tätare och sikte sämre och sämre. Un-

der rasten började vi diskutera våra alternativ. Vi var båda överens om att på fjället är det säkerheten främst och till slut återstod enda alternativet att bege sig nedåt igen. Att ta sig upp på fjället i dålig sikt utan möjlighet att orientera sig var inte något som lockade och även tvärt emot vara principer.

I stället för att komma upp på fjället fick vi nu istället ta oss ned till leden mellan Kebnekaise fjällstation och Nikkaluokta. Vädret blev sämre och sämre och snart strilade regnet ned så vi gick i fullt regnställ. När vi kom fram till bron över Darfalajåkka bestämde vi oss för att gå bort till Kebnekaise fjällstation för att tillbringa en natt där. Det var inte utan att bastun där lockade. Innan vi kom fram till fjällstationen stannade vi för att äta lunch och vi kunde faktiskt äta den i ett uppehåll mellan skurarna.

På fjällstationen var det gott om folk och vi installerade oss i ett sexbäddsrum där det förutom vi två också bodde fyra killar från Stockholm. Trots detta var de trevliga och de kunde till och med förstå min ädla skånska utan några större problem. En av killarna gav oss också rådet att köpa hörselproppar eftersom en av hans kamrater tydligen snarkade högt och ljudligt. Under natten visade sig detta stämma och som tur var hade de hörselproppar i affären på fjällstationen som vi hade försett oss med.

Efter dusch och bastu satt vi en stund nere i samlingsrummet på fjällstationen. Kontrasten att komma

från några nätter i tält och sen in på en fjällstation med en massa folk blir ibland lite väl stor så vi stannade inte någon längre tid här utan drog oss tillbaka till vårt rum.

Efter en natt med diverse ljud och läten i vårt rum vaknade vi och kunde konstatera att vädret var nu något bättre, uppehåll men fortsatt molnigt. I dag hade vi bestämt oss för att vandra tillbaka till Nikkaluokta och tillbringa en natt där innan vi åkte tillbaka till Kiruna. Det blev en behaglig vandring i ett skönt lite höstligt väder. Under vår vistelse i fjällen hade vi sett att löven på träden blev gulare och gulare så hösten var helt klart i antågande.

När vi passerade familjen Sarris kaffekåta vid östra änden av Laddujauri stannade vi och klämde i oss varsin väffla innan vi gick de sista fem kilometrarna in till Nikkaluokta. Vid kaffekåtan finns också möjlighet att åka båt på Laddujauri för att på så sätt spara sju kilometers vandring mellan Nikkaluokta och Kebnekaise fjällstation. Under tiden vi satt och fikade samlades det en hel del människor och bland dem fanns det en hel hög med 08-åttor och var lika roligt som vanligt att sitta och beskåda och höra på dem. Speciellt en kille var extra rolig då han efter fem kilometers vandring gick omkring och klämde i sig engeri-gel som om han höll på att gå under av hunger. Givetvis hade han även det absolut senaste modet när det gäller Outdoor- kläder. Ja, du milde tid!

När vi kom fram till Nikkaluokta

kunde vi bara konstatera att årets fjällvandring var över. Vi tältade en natt i Nikkaluokta innan vi tog bussen in till Kiruna. Här besökte vi bland annat höstmarknaden och sov en natt på vandrarhem innan vi tidigt på lördagsmorgonen tog flyget söderut.

När vi steg upp mot marschhöjden kunde vi se bort mot Kebnekaisefjällen och både Lars-Gunnar och jag kände att vi absolut ville återvända. Det slutade med att vi började prata om olika vandringsrutter och så var vi alltså igång igen. Precis som jag inledningsvis nämnde så genomför man en fjällvandring flera gånger.

Lennart Andersson, Kriminaljouren, Malmö

Att läsa i nästa nummer av Skånepolisen:

Torbjörns & Brittmaries djungelresa till Amazonas!

Ett reportage med många fina bilder!

Villabranden skulle vara täckmantel för mord

Av Jonas Hallgren och Ingvar Björk, kriminalinspektörer i Ystad.

En höstdag i september 2007 bestämde den äkta maken sig för att för alltid göra slut på förhållandet. Han lämnade bort parets gemensamma sexåriga dotter och köpte bensin.

Torsdagen den 20 september 2007 vid 21-tiden på kvällen brann en villa i en liten by i sydöstra Skåne som heter Klasaröd.

Det blev stor uppståndelse på gatan där huset ligger eftersom grannen mittöver gatan hörde en kraftig smäll, samtidigt som han fick glassplitter in på sin tomt.

Grannen sprang ut och fick då se att grannhuset brann. Han larmade omedelbart brandkåren, samtidigt som det samlades flera personer från byn vid fastigheten. Eftersom det var ett fönster som hade sprängts så gick grannarna dit och tittade in.

Hon räddades genom fönstret

De kunde då se att det innanför fönstret i det rum de

boende i huset kallar "biblioteket", låg en tillsynes livlös kvinna. Grannarna hoppade in genom fönstret och försökte att få kontakt med kvinnan, men detta lyckades inte. De tog istället med gemensamma krafter och lyfte ut henne genom det krossade fönstret. Hon togs in till grannen mittöver gatan, där hon fick stanna fram tills ambulans kom till platsen. Eftersom kvinnan inandats brandrök och var avsvimmad, kördes hon till Karlskrona lasarett för behandling i tryckkammare.

När kvinnan kommit i säkerhet gick grannarna åter till huset för att se om de kunde hitta mannen och parets gemensamma dotter i huset. De ropade in, men fick inget svar. Att gå in i det då nästan helt övertända huset var inget alternativ för grannarna. De inväntade istället brandkåren och deras rökdykare som gjorde ett genomsök av huset. Inte heller rökdykarna kunde hitta någon av de andra två familjemedlemmarna.

När första polispatrull kom till platsen var brand-

Huset i Klasaröd var övertänt när grannarna räddade kvinnan genom det öppna fönstret till vänster om entrén. De vågade inte gå in och söka efter mannen och den sexåriga dottern.

Kvinnan räddades från golvet vid den gula soffan i det så kallade biblioteket. I hallen fann poliserna två bensindunkar av plast. En grön och en svart.

kåren i full gång med att bekämpa branden. Poliserna fick information om att två personer fortfarande saknades. Polis med hund sattes in för att söka efter de saknade i omgivningen, men de hittades inte.

Det luktade bensin

Fastigheten spärrades av i avvaktan på att kriminaltekniker skulle komma till platsen och göra en teknisk undersökning om brandorsaken. Det gällde att konstatera om det var en olycka eller om det fanns misstankar om mordbrand.

Teknikerna kunde rätt snabbt och på goda grunder misstänka mordbrand eftersom det luktade mycket starkt av bensin i fastigheten. Även grannarna berättade för polisen att när de tog ut kvinnan från huset, märkte de en kraftig lukt av bensin. Bensinlukten hade heller inte gått obemärkt förbi den närvarande brandpersonalen.

Grannarna informerade också polisen att de fått veta att paret som bodde i villan skulle separera.

Polisen fick sedan ett samtal från en kvinnlig journalist på Ystads Allehanda som inledningsvis ringt upp räddningsledaren på brandplatsen. Hon uppgav att en fotograf på hennes tidning hade träffat på en man en bit ifrån brandplatsen som han hade skjutsat till Ystad lasarett. En polispatrull begav sig direkt till lasarettet och mannen ifråga visade sig vara identisk med den eftersökte mannen från villan.

Han förhördes direkt och han uppgav att det var han som hade satt eld på villan i Klasaröd. Han sa

att anledningen var att han ville ta livet av sig själv. Efter att mannen undersökts av personal på sjukhuset, greps han av poliserna och fördes till polisstationen i Ystad. Kort därefter blev mannen anhållen av åklagare som misstänkt för mordbrand.

Lite senare fick polis på brandplatsen information om att parets gemensamma dotter befann sig hos en kamrat där hon skulle sova över. Poliserna på brottsplatsen fick också reda på signalementet på mannen som gripits på Ystads lasarett. De minns att de sett just den mannen när de var på väg till brandplatsen en bra bit ifrån samhället Klasaröd.

Mannen hade försökt lifta, men poliserna som gjorde helt rätt prioriterade den pågående villabranden och hade siktet inställt på att rädda liv.

Maten smakade beskt

Nu började arbetet med att få fram så mycket uppgifter som möjligt inför den stundande häktningsförhandlingen.

Den 21 september, dagen efter branden, vid middagstid är frun så pass återställd att det går att hålla ett kortare förhör med henne på lasarettet i Karlskrona. Polisen i Karlskrona håller det inledande förhöret med henne och meddelar sedan Ystad att hon nämnt att hon tyckte kvällsmaten smakade en aning beskt och konstigt den här kvällen.

Hon berättade också för polisen att hon inte åt upp sin portion utan hon erbjöd den till sin man som dock inte ville äta hennes mat, vilket annars var

ganska vanligt att han gjorde.

Hon uppgav dessutom att hon kände sig yr och konstig när hon hade ätit av maten mannen hade tillagat. Hon berättade vidare att mannen tidigare sökt läkarhjälp för psykiska besvär och då fått utskrivet bland annat sömnmedel.

Hon misstänkte att mannen hade blandat sömnmedel i hennes mat.

Med anledning av dessa uppgifter fick de tekniker som skulle undersöka fastigheten ytterligare information. De blev ombedda att titta närmare på eventuella matrester från gårdagen och ta prover på dessa.

I köket hittades tallrikar med matrester som de tog prover på och som senare skickades in för analys till Statens kriminaltekniska laboratorium, SKL i Linköping.

Han märkte lukten av brandrök

I vidare förhör med kvinnan i Karlskrona framkom att hennes man hade försökt strypa henne. Märken på målsägarens hals konstaterades av förhørsledaren som fotograferade skadorna.

Då dessa uppgifter kom fram informerades rättsläkare i Lund för undersökning och utfärdande av rättsintyg om målsägarens skador. Avsikten var att en kontrakterad läkare skulle undersöka den kvinnliga målsägaren i Karlskrona, men på grund av olyckliga omständigheter gick den läkaren inte att få tag på. Rättsläkaren i Lund informeras om det hela och han ringde själv till Karlskrona för att fråga om ska-

dan på kvinnans hals. Det hela slutade med att rättsläkaren från Lund åkte till Karskrona för att göra undersökningen själv samma dag.

Utredningen fortskred planenligt och utredarna kontaktade nu fotografen som varit på brandplatsen och som hade kört den misstänkte mannen till sjukhuset.

Fotografen uppgav i förhör att när han körde till brandplatsen såg han en man som stod och liftade på vägen söder om Klasaröd.

Efter utfört arbete på brandplatsen, såg fotografen att samma man gick och liftade på väg mot Sjöbo. Fotografen stannade sin bil och lät mannen åka med. När mannen kom in i bilen märkte fotografen en kraftig bensinlukt. Han försökte etablera en kontakt med mannen som dessvärre uppvisade ett förvirrat och vilset intryck.

Mannen frågades om varifrån han kom och svarade då Klasaröd, samtidigt som han sa att han ville bli skjutsad till Ystad lasarett. Fotografen körde honom till lasarettet och väl framme började mannen plötsligt att ta av sig sina kläder innan han skulle gå in på lasarettet. Mannen uppträdde förvirrat och fotografen märkte också en lukt av brandrök.

Det fanns tre dunkar

Utredningen var nu inne i ett intensivt skede inför den stundande häktningsförhandlingen som ägde rum den 22 september. Den misstänkte mannen blev häktad på sannolika skäl misstänkt för mordbrand. Åklagaren ville i detta läge avvakta med att delge

misstanke om mordförsök eftersom vi ännu inte hade fått svar från SKL.

Så här långt hade utredningen fortskridit alldeles utmärkt och detta tack vare bra förstahandsåtgärder av både yttre och inre personal, som provtagning av blod och urin från såväl den misstänkte mannen som den kvinnliga målsägaren. Proverna hade som syfte att visa om någon av parterna var påverkade av något eller inte.

Några dagar efter branden åkte vi som utredare till villan i Klasaröd för att få en uppfattning om hur det såg ut på platsen. Då vi kom dit hittade vi tre stycken femliters bensindunkar av plast inne i fastigheten. Det luktade fortfarande kraftigt av bensin. Ytterdörren var uppbruten av brandkåren. Persiennerna i det så kallade biblioteket och vardagsrummet var nerdragna. Branden hade nästan uteslutande varit på ovanvåningen. Ett av fönstren till biblioteket, till vänster om entrédörren, var söndersprängt. Det var strax innanför detta fönster som kvinnan hittades på golvet tillsynes livlös av grannarna.

En patron i skruvstället

Den misstänkte satt nu på häktet i Trelleborg och i närvaro av advokat blev det första förhöret väldigt knapphändigt. Mannen hade en svår minneslucka och ville inte erkänna något som verkade besvärande utan avfärdade detta med att han inte kom ihåg.

Två dagar efter detta förhör blev en av utredarna uppringd av den misstänkte som sade att han ville prata. Utredaren frågade då honom om han pratat med sin försvarare. På detta svarade han att det hade han inte gjort. Den misstänkte ville nu berätta vilka olika alternativa lösningar han hade för att ta livet av sig, den ena mer sofistikerad än den andra.

Detta kanske i syfte att försöka flytta fokus från det verkliga syftet – att ta livet av sin fru.

Ett av de här sätten var att han skulle använda sig av gammal ammunition som han hade i bostaden. Denna skulle han skruva fast i ett skruvställe för att sedan placera sig själv framför ammunitionen och med en hammare slå på tändhatten så att ammunitionen skulle brisa varvid kulan skulle gå in i pannan på honom.

Maten var spetsad

Efter en tid kom resultaten från blod- och urinproven som undersökts på SKL. Att sömnmedel fanns i mannens prov var kanske inte så konstigt eftersom han var ordinerad denna medicin. Men att det fanns sömnmedel även i hustruns prover var mer graveran-

de eftersom hon inte tog någon medicin överhuvudtaget. Vid provtagning av matresterna så togs prov från en mattallrik med hennes kvarlämnade mat och två dessertskålar innehållande chokladmousse. En skål var rosa och en transparent.

I provet taget från den rosa dessertskålen kunde rester från sömnmedel konstateras, men inte från den transparenta. Likaledes kunde sömnmedel konstateras från hennes mattallrik.

Mannen delgavs nu den nya misstanken om mordförsök baserat på att han medvetet lagt sömnmedel i fruns mat, att han försökt strypa henne och till sist lämnat henne på golvet i det brinnande huset medveten om att hon kunde ha dött.

Den misstänkte blev först väldigt överrumplad av anklagelserna, men sedan fattade han sig någorlunda och vidhöll vad han sagt i tidigare förhör. Han upprepade ofta:

– Jag har inget minne av det, det är en dimma. Och han fortsatte:

– Jag minns ingenting som kan hjälpa mig att förklara det här eller förklara hur branden kom till eller någonting om den här kvällen.

Efter dessa uttalanden försökte utredarna med hjälp av kognitiv intervjumetodik få den misstänkte att minnas bättre. Han kom då ihåg vissa delar, men så fort utredarna närmade sig känsliga avsnitt led han av fullständig minneslucka.

Ett exempel på minneslucka eller att inte våga erkänna, var när han tillfrågades om vem som hållt ut bensinen i huset. Han svarade:

– Troligtvis jag, men jag vet inte eftersom jag inte kommer ihåg om jag hållt ut någon bensin.

Den misstänkte tillfrågades också om det var så att han handlat bensin den aktuella dagen hos det närbelägna Granngården. Det fanns vittnesuppgifter på att så var fallet och det informerades han om. Han svarade då bara:

– Det minns jag inte.

Han frågades om han trodde att personalen på Granngården ljög och han svarade:

– Det vet inte jag, jag kommer inte ihåg att jag stannat till och handlat någon bensin.

Efter dessa svävande svar där han således varken erkände eller förnekade om det var han som hållt ut bensinen i huset, tillfrågades han om det kanske var hans fru som hållt ut bensinen eftersom det bara var han och frun som befann sig i huset. Han sade då bara:

– Varför skulle hon vilja bränna ner huset?

Han konfronterades senare med uppgifter som han

På köksbänken fanns matrester som analyserades och blev viktiga bevis. På brickan står två skålar med chokladmousse. En skål är rosa och en skål är transparent. Mannen åt inte från den rosa skålen.

Under en del bråte i vardagsrummet kunde poliserna hitta ett skruvstöd med en fastklämd patron.

berättat i tidigare förhör ”jag tog en bensindunk och hällde ut bensin”. Då kände han sig troligen trängd och ville inte svara på detta utan hänvisade då till vad han sagt tidigare och menade att då fick vi väl använda det första förhöret. Han sade samtidigt:

– Om jag har berättat detta som du säger i tidigare förhör, varför kommer ni till mig nu om jag redan berättat något som jag inte kommer ihåg.

En sista gång

Vid förhör med frun sade hon att de haft det lite bråkigt den sista tiden. Men då det var klart, cirka en vecka innan branden, att de båda skulle gå skilda vägar märkte hon att mannen blev lite gladare.

Hon kunde nu i efterhand förstå att då hade han nog bestämt sig för att sätta sin plan i verket. Dagen innan branden hade hon fått besked om att hon fått den lägenhet som hon varit och tittat på. Hon var glad och hennes arbetskamrater lade också märke till detta.

Under den aktuella dagen hade hon kontakt med sin man och hon ville att de skulle ta en fika i Ystad. Han svarade henne:

– Det orkar jag inte, jag vill vara hemma och laga mat till dig och pyssla om dig en sista gång.

Hon trodde då att mannen menade ”innan de skulle flytta isär”. Vad mannen tänkte då, vet ingen annan. En gissning är att han tänkte genomföra sin plan.

När hon senare kom hem från sitt arbete, höll mannen på att laga mat och sade till henne:

– Gå du upp där uppe så kommer jag upp med mat till dig när den är klar.

Paret brukade alltid äta på ovanvåningen. Hon frågade mannen var dottern befann sig, och fick till svar att hon var hos en kamrat och att hon ville sova över där till nästa dag. Frun säger i sitt förhör:

– Här om inte tidigare borde jag ha fattat att allt inte stod rätt till, eftersom dottern aldrig brukade sova hos någon kamrat.

Under måltiden som de åt på ovanvåningen märkte hon att maten smakade konstigt, bittert och fränt. Hon ville avsluta måltiden och inte äta upp då maten smakade så beskt, men eftersom mannen hade stått och lagat mat till henne, ville hon inte säga något utan fortsatte att äta en liten stund.

Han märkte att hon inte hade den aptit som hon brukade ha, varför han frågade henne om det var något fel. Hon svarade då att hon tyckte det smakade lite konstigt men hon åt ändå lite till. Efter en stund hade mannen ätit upp sin portion och hon frågade då honom om han ville ha hennes också eftersom hon inte orkade mer – men det ville han inte.

Allt blev svart

Hon berättade i sitt förhör att en stund efter avslutad måltid blev hon ”gungig”. Kvinnan kom att tänka på att dottern skulle ha gymnastik dagen efter och att

forts. från sid. 28

hon därför måste packa dotterns ”gympakasse”. Mannen sa då till henne att ta bilen och köra ner och lämna över gympakassen. Hon svarade bara att det klarade hon inte. Hon kunde inte köra bil i det tillståndet.

Istället körde mannen bilen med henne som passagerare och de körde iväg och lämnade dotterns saker.

Hennes nästa minnesbild är när hon satt i soffan på ovanvåningen med mobiltelefonen i handen och allt var snurrigt.

Hon beskrev att hon försökte skicka ett SMS till en killkompis i Uppsala som hon lärt känna på en bloggsida på Internet.

Hon hade dock svårt att skriva eftersom hon var mycket påverkad av medicinen som maken lagt i hennes mat. Han tog helt plötsligt telefonen ifrån henne och vred sönder den. Det blev någon form av bråk i soffan.

Hon berättade att när mannen fick tag i hennes telefon, så började han prata väldigt underligt som om han pratade med sig själv. Han sade osammanhängande något om ”vi skall se här nu vad som du gjort, ah det var inte så farligt och han har fått stå ut med detta länge nog nu”. Han pratade om sig själv i tredje person.

I nästa sekund försökte mannen strypa henne och allt blev svart. Nästa minnesbild är när hon vaknade upp på Karlskrona lasarett.

Jag svimmar om jag rör mig

Senare under utredningen kontaktades hennes killkompis i Uppsala och förhördes. Hans telefon kontrollerades avseende SMS-trafik och utredarna fick hjälp av tekniska roteln i Uppsala med det arbetet.

När dessa väl lästes, de var ganska många, framkom det tydligt att det senaste SMS som kvinnan hade skickat till honom, var lite svårt att läsa. Det berodde på stavningen som hon inte fick rätt med i sitt snurriga tillstånd.

Utredarna kunde däremot läsa att hon försökte skriva: ”Jag ser inget av vad jag skriver, svimmar om jag rör mig.” Detta SMS var ett av de sista innan branden.

Inga besök i fastigheten

Mannen hade i förhör sagt att varken han eller hans fru hade hållt ut någon bensin i huset. Han tillfrågades då om vem det i så fall skulle vara som gjort det, eftersom de var ensamma i huset. Utredarna frågade om det varit någon på besök som skulle haft möjlighet att hålla ut bensinen. Han drog sig till minnes att

en kille från elverket varit hos dem. Men det var för cirka två veckor sedan!

Den misstänkte mannen tillfrågades därefter hur deras umgänge såg ut och när någon senast besökte familjen. Han berättade då bara att de inte hade något direkt umgänge eftersom de levde för varandra, han, frun och deras sexåriga dotter. Han berättade vidare, att fränsett killen från elverket, så hade de senast besök någon gång på våren 2000 då fruns mamma varit och hälsat på. Således levde den här familjen väldigt isolerat och avskärmat från samhället i övrigt.

Han berättade att han varit sjukskriven av och till för psykiska besvär och att han två veckor innan branden varit hos läkare och fått utkrivet medicinerna Theralen (lugnande) och Stilnoct (sömnmedel). Det var bara spår av Stilnoct som hittades i fruns mat.

Frun berättade att mannen hade ett oerhört stort kontrollbehov och var väldigt avundsjuk på att frun så smått börjat knyta nya kontakter och pratade med sina arbetskamrater på sitt jobb i Malmö.

Frun hade börjat inse att det fanns ett liv utanför det lilla huset i Klasaröd, vilket förmodligen inte mannen ville gå med på.

Mannen hotade även henne med att vid ett tillfälle skicka mc-folk på hennes arbetskamrater om inte kontakterna upphörde. Ibland stod han bakom ryggen på henne vid datorn när hon skrev till sin killkontakt i Uppsala.

Mannen hade ett stort sexbehov som frun ställde upp på, men på sista tiden orkade hon inte. Mannen insåg själv till sist att det var en aning besvärande för deras relation och började med hård styrketräning i förhoppningen att sexbehovet skulle minska.

När han tränat en tid, märkte hon att han inte var sig lik längre och frågade honom ett flertal gånger om han tog några preparat för att kunna träna mer. Han förnekade att han tog några preparat.

Skulle han lätta på trycket?

Efter många förhör med den misstänkte mannen, stod det klart för utredarna att han nog försökte lura poliserna genom att spela psyksjuk. Han trodde att han kunde lindra eller helt ta bort ett eventuellt fängelsestraff om han skulle bli dömd.

I detta läge funderade också utredarna på kvinnan. Kunde det möjligtvis vara så att hon på något sätt var inblandad i händelserna? Hade något gått snett? Efter en genomgång av materialet fanns det inga tecken på detta.

forts. på sid. 29

Utredarna pratade efter förhören med den misstänktes advokat och framförde de tankar de hade om den misstänkte. Det visade sig att advokaten själv också varit inne på samma tankegång. Hon berättade för utredarna att hon redan informerat mannen om innebörden av att faktiskt bli dömd till psykiatrisk tvångsvård. Hon hade förklarat att det förmodligen skulle vara till nackdel för honom.

Vi utredare fick en känsla av att det kanske snart skulle komma ett genombrott i utredningen och att den misstänkte skulle börja lägga korten på bordet. Vi hade många svävande uppgifter och vi tänkte att förr eller senare vill han säkert lätta på trycket.

Frågan var bara när det skulle inträffa. Svaret på den frågan hjälpte åklagaren oss med. Åklagaren i ärendet visade sig var en riktigt slug gammal räv med många års erfarenhet av liknande utredningar. När vi så småningom berättade för honom vad vi fått fram i det sista förhören och dessutom informerade honom om bevisläget i övrigt angående sömnmidlet i fruns mat och så vidare, fattade han ett avgörande och betydelsefullt beslut.

Han sade till oss utredare att vi skulle sammanställa utredningen så här långt och överlämna exemplar den till den misstänkte själv, hans försvarare och till kvinnans målsägandebiträde.

Åklagaren ville att den misstänkte skulle få möjligheter att läsa utredningen i lugn och ro. Han skulle då kanske inse att bevisläget var bra och att det kanske var lika bra att han nu lade korten på bordet. Det skulle visa sig att åklagaren hade alldeles rätt i sina funderingar, för det dröjde bara några dagar in-

nan den misstänktes advokat ringde.

Han blev som en öppen bok

Hon berättade bara kort att den misstänkte ville prata med utredarna och det bestämdes datum och tid för ett nytt förhör.

Frågan var nu om vi hade fått den öppning vi hoppades på. Advokaten berättade också att mannen hade en önskan om att få prata med någon av sina föräldrar, vilket naturligtvis skulle gå att ordna.

Advokaten informerades dock om vilka förutsättningar som gällde och att polis givetvis skulle vara närvarande och lyssna.

Vi utredare förberedde oss väl på det kommande förhören och hade ett antal frågor som vi verkligen ville ha svar på. Vi beslöt oss för att först ringa upp mamman enligt den misstänktes önskan, men på grund av en massa olyckliga omständigheter gick samtalet inte att genomföra. Den misstänkte fick istället pratat med sin pappa och efter det samtalet skulle det verkliga förhören sätta igång.

Förhören inleddes med att den misstänkte ombads att helt enkelt berätta från början vad som hänt den här kvällen. Han sade att en massa minnen helt plötsligt börjat dyka upp under den senaste tiden. Därefter öppnade sig mannen fullständigt och blev som en öppen bok.

Han pratade nästan obehindrat och utan avbrott i 30 minuter, innan han så småningom kom till slutet av den här händelsen.

Han berättade bland annat att han redan innan hade förberett för dottern. Han hade tagit kontakt med

föräldrarna till dotterns kamrat eftersom dottern inte skulle vara hemma när han skulle ta livet av sig. Han erkände nu att han på väg hem körde in på Granngården och handlade bensin. Avsikten var dock att handla bensin till gräsklipparen. Väl hemma fällde han ner persiennerna i de båda rummen ut mot gatan. När frun så småningom kom hem och gick upp på ovanvåningen, låste han ytterdörren och slängde nycklarna. Avsikten med det var att han själv inte skulle kunna ta sig ut om han misslyckades med att ta livet av sig.

Han erkände att han strött sömnmedel över fruns mat och efterrätt och avsikten med det var att hon skulle somna in så han kunde förverkliga sitt själv-mord. När de ätit maten åkte de iväg till dotterns kamrat och lämnade över kläderna till dottern som han tidigare glömt.

Han körde bilen därifrån och märkte att han själv började bli en aning dåsig. Han såg också när de kom hem att frun knappt kunde gå och förstod att sömnmedlet verkat på henne.

Väl hemma gick han ut i köket och skar sig lätt med kniv i handleden för att pigga till. Frun gick upp på ovanvåningen. Hans nästa minnesbild är när han helt plötsligt sitter uppe i soffan och bråkar med sin fru.

I ren frustration över att hon inte var arg på honom, försökte han strypa sin fru och satte båda händerna runt hennes hals. Därefter hade han en minneslucka och han kunde inte förklara hur frun så småningom hamnade på bottenvåningen. Han gick ner och kontrollerade henne och sade i förhören att han var övertygad om att hon var död.

I detta läge blev han förtvivlad över det scenario som utspelats. Det var inte direkt så han hade tänkt sig det hela. Om nu frun var död, så kunde lika gärna båda "brinna i helvetet" som han sade i förhören. Han gick ut i garaget och hämtade allt som var brännbart, bland annat tre stycken femlitersdunkar fyllda med bensin.

Han hällde ut det mesta av bensinen på ovanvåningen i sovrummet. Han hällde också lite bensin på bottenvåningen i biblioteket och i vardagsrummet.

Sedan hämtade han en tändare och på väg upp i trappan skulle han prova så att tändaren fungerade.

En oplanerad explosion

Han tänder tändaren och en större mängd bensinångor som har spridit sig på ovanvåningen antänds nu med en kraftig explosion som följd. Han trycks ner i trappan igen och kommer så småningom fram

till sin fru. Han försöker rädda henne, men lyckas inte få tag i henne. Han får kort därefter panik och flyr ut ur huset genom köksingången på baksidan av fastigheten.

Han fortsätter att springa och blir så småningom upphämtad av en bil och körd till Ystad lasarett, som han själv beskriver det.

I samband med explosionen trycktes fönstret ut i biblioteket på undervåningen och det var troligtvis denna omständighet som räddade livet på frun, som senare hittades av grannarna på golvet innanför fönstret.

Kort efter smällen tog sig grannarna in och räddade frun. Dessa båda grannar blev i efterhand hedrade och premierade av den lokala räddningstjänsten.

Efter detta väldigt uttömmande förhör sammanstrålade utredarna och advokaten ute på parkeringen. Advokaten sa då:

– Detta var ett av de mest uttömmande förhör jag varit med om. Vi kunde bara instämma.

En stor sinnesundersökning hade utförts på mannen och hade resulterat i att han inte bedömdes vara allvarligt psykiskt sjuk.

Försök till mord

Så småningom kom huvudförhandlingen till stånd och den misstänkte medgav då ansvar för mordbrand, men förnekade mordförsök.

Advokaten hade som inställning till mordförsöket åberopat att eftersom den misstänkte var övertygad om att hans fru var död, kunde han inte fällas till ansvar för mordförsök. Ett argument som dock inte tingsrätten höll med om.

Tingsrätten tyckte samtidigt inte att omständigheterna att den misstänkte innan branden hade lagt sömnmedel i maten, fällt ner persiennerna, låst dörren och dessutom försökt ta stryptag på frun, var tillräckligt för försök till mord.

Nu dömdes tingsrätten den misstänkte för mordförsök ändå, då det framställt som uppenbart att den misstänkte var likgiltig för om hans fru levde eller var död när han lämnade fastigheten efter branden. Detta blev en omständighet som omfattas av ett så kallat likgiltighetsuppsåt och medförde att den misstänkte dömdes till åtta års fängelse för mordbrand och för mordförsök.

Den misstänkte dömdes också att betala ett skadestånd till kvinnan på 160 000 kronor.

Domen överklagades till hovrätten som fastställde tingsrättens dom, med den skillnaden att skadeståndet till målsägaren sänktes till 135 000 kronor.

Just utanför dörren anträffades en blå tändare. Sannolikt den tändare som mannen använde och som orsakade den oväntade explosionen.

FINN FEM FEL

i samarbete med Nordisk Kriminalkrönika, www.spifab.se

Ringa in de 5 detaljerna som är borta på den översta bilden.

Inskickat av:

.....
Förnamn

.....
Efternamn

.....
Gatuadress

.....
Postnummer och Ort

.....
E-post

Skicka in ert svar till:
Skånepolisen Sport och Fritid
c/o Katarina Farmstedt
205 90 MALMÖ

senast den 28 februari 2012

Tävlingen är till för tidningen Skånepolisen Sport och Fritids läsare. Om du vill ha en hel tidning, går det bra att skicka in en kopia av sidan.

VINNARNA OCH DEN RÄTTA LÖSNINGEN FRÅN FÖRRA NUMRET:

Vinnare Skånepolisen 3-11:

1. Bo Nero
Kristianstad
2. Inger Thomasson
Kristianstad
3. Tommy Larsson
Höör

36 svar kom in.

De tre vinnarna får varsin
Nordisk Kriminalkrönika

Skånepolisen Sport och Fritid 4-2011

Nu firar vi **15-års** jubileum som säkerhetsleverantör till Polismyndigheten i Skåne!

I paketet ingår:

- 1 st. larmcentral
- 1 st. rörelsedetektor
- 1 st. magnetkontakt
- 1 st. siren
- Uppkoppling till larmoperatör*1
- Beredskap av vaktbolag
- Nyckelhantering av vaktbolag

*1 Förutsätter att ett befintligt analogt teleabonnemang finns
*2 Installationsavgift tillkommer från 1995:-
Samtliga priser är inklusive moms.

Som tack för ett fortsatt visat förtroende
erbjuder vi polismyndighetens trevliga personal
ett villalarmpaket från 190: -/mån.*2

Kontakta oss för mer information på:

- mail: mattias@alarmpagarna.se
- tele: 040-943300

Mattias Westlin
Sälj- & Marknadschef

ALARPÅGARNA

Alarmpagarna i Skåne AB
Storgatan 35
233 31 SVEDALA
Kontor: 040-94 33 00
Telefax: 040-40 00 30
E-mail: mattias@alarmpagarna.se
www.alarpagarna.se

0722-11 56 36

ALARPÅGARNA

Ge livet en chans!

Blentarp
046-20 75 00

Göteborg
031-711 55 10

Idagården
0171-930 40

Idavallen
0293-515 51

Jälla
018-31 79 00

Prokrami
0413-54 42 27

Tyresö Ungdom
08-530 281 70

Utbildning
08-541 362 03

Vianova Stockholm
08-33 15 10

Nämndemansgården erbjuder

- ▶ Grund- och efterbehandling enligt Minnesotamodellen
- ▶ Öppenbehandling
- ▶ Separat kvinnobehandling
- ▶ Behandling av mammar och barn
- ▶ Ungdomsbehandling flickor eller pojkar 16-21 år
- ▶ Familjebehandling med Vuxenprogram, Ungdomsprogram och Vuxna barn-program
- ▶ ADDIS och MACH-tester
- ▶ Utbildningar och information för ledning, HR, anställda
- ▶ PRIME For Life
- ▶ Samarbetsavtal
- ▶ Motivationssamtal

NÄMNDEMANSGÅRDEN
Utbildning och behandling inom alkohol- och drogproblematis

Nämndemansgården i Sverige AB är Skandinavien största behandlings- och kunskapsföretag inom alkohol- och drogproblematis med enheter på flera platser i Sverige. Vi har närmare tjugofem års erfarenhet av behandling enligt den bevisat effektiva 12-stegsmetoden och har genom åren behandlat mer än 30 000 personer. www.namndemansgarden.se

Vi har **attraktiva paketslösningar för drift och support** som gör det enkelt att välja rätt nivå på servrar, klienter och infrastruktur. Resultatet blir förstås **snabbare service, sänkta resekostnader och mindre belastning på miljön**.

IT-konsult: Marcus Rosberg – Mobil 0721-83 71 11
Epost: marcusrosberg@ctnordic.se

- Installationer av PC-datorer
- Installation av servrar
- Support och drift
- Nätverksinstallationer
- Felsökningar
- Säkerhet & kommunikation
- Mjukvaruinstallationer
- Elinstallationer
- Hemsidor & webbdesign
- Webbhotell

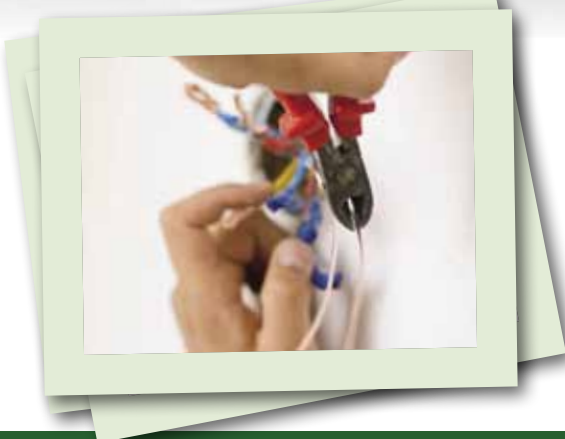
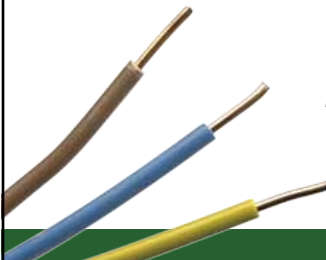
Box 15025 – 200 31 Malmö – Telefon 040-21 25 00 | info@ctnordic.se – www.ctnordic.se

eltec nordic

www.eltecnordic.se

Sofiedalsvägen 10 – 238 38 Oxie
Postadress: Box 15025 – 200 31 Malmö

Kontaktperson:
Ulrick Nielsen
Mobil 0709-83 72 71
ulrick.nielsen@eltecnordic.se

Biotec Byggteknik

Biotec kan idag erbjuda sina uppdragsgivare fackmannamässiga hantverkstjänster såsom: **Renoveringar, ombyggnader, tillbyggnader och nyproduktioner.**

I 20 år har vi byggt upp en verksamhet där vi är vana att samarbeta med professionella beställare, vilka är uteslutande privatpersoner, kommun, försäkringsbolag samt privata företag vilket även har format Biotec till ett modernt miljötänkande byggföretag.

Ta gärna kontakt med oss för eventuella råd eller kostnadsförslag.

Med vänliga hälsningar Per Roth

Medlem i Brabyggare.se

Biotec Byggteknik
Box 15025
200 31 Malmö

www.biotechbygg.se

Tel : 040-21 25 00
Fax : 040-21 25 13
info@biotechbygg.se